

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

Sayı
2015 - 2
Nisan

HOME COMING'E BEKLIYORUZ

16 Mayıs 2015 Cumartesi

www.facebook.com/bombalaki

www.twitter.com/tarsusamerikan

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır.

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tarım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Erdoğan Kaynak

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Tasarım

Onur Yıldırım

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 16 - (24)

Telefax: 0 324 613 23 10

*Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN*

www.tac-alumni.org

*Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.*

6

Mezunlara Yönelik Projeler

8

Mutlu Haberler

10

Buluşmalar

15

"İnce Memed" - Tuncay Serger

16

Potanın Efsaneleri
Tarsus Amerikan'da

İÇİNDEKİLER

18 - 31

SÖYLEŞİ

Dünya Bankasında
bir TAC'li / Ataman Aksoy

EAE Elektrik A.Ş. Yönetim Kurulu Üyesi
Örşçelik Balkan(TAC'59)

Ömrünü Narenciyeye Adayan Mezunumuz
Cemalettin Kurt (TAC'83)

26

Sörfü çocuklara sevdiren adam

32

Safari'de bir TAC'li

36

HOMECOMING 2015

Altın ve Gümüş dönemler

34

Şefia Kutluer İskenderun'da
bir İskender Sayek
Organizasyonu'nda çaldı

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

Editör

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili TALASH ve TACli Dostlarımız,

Mart ayının gelişiyle cemreler havaya, suya ve toprağa düştü.

Doğa canlanmaya başladı.

Her taraf yeşil, beyaz, sarı, rengarenk olmaya başladı.

Soğuk kış günleri yavaş yavaş yerini daha ılıman bir havaya bırakıyor.

İçimiz ısınıyor.

Aman bu havalara güvenip de tedbiri elden bırakmayın.

Mart ayında gün günü tutmaz.

Bir bakarsın yaz, bir bakarsın kış.

Atalarımız boşuna "Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır" demişler.

Ocakla başlayan dernek yönetim seçimlerimiz Mart ayında da devam etti.

Derneğimizin Merkez yönetimi için de Mart sonunda seçim yapıldı.

Genç mezun dostlarımız kendilerine en uygun bir projede görev aldı.

Derneğimiz gençlerle daha da güç kazandı.

Her geçen gün yeni yeni projeler ürettiyor, başarı ile sürdürüyoruz.

Ekip çalışmasıyla üstesinden gelinecek proje yok.

Ankara şubemizin yeni seçilen başkanını Emin Çulhacı'yı (TAC'68) ve Adana şubemizin yeni seçilen başkanı Alev Dikici'yi (TAC'75) ve çalışma ekiplerini kutluyor, başarılar diliyoruz.

İstanbul şubemiz bu yıl çalışmalarını daha bir iddialı götürüyor.

Ömer Karahan (TAC'79) dostumuza

ve ekibine başarılar.

Gözde Özgödek, Umut Yalnız ve Aylın Türkmen başkanlarımıza da teşekkür ediyoruz.

Eveett beklenen Homecoming yaklaşıyor. Tarih 16 Mayıs Cumartesi.

Uzaktan gelecekler uçak biletlerini şimdiden alsın.

Betül Ablamızla irtibat kurmayı unutmayın.

Her zaman olduğu gibi Biz Letter Nisan sayısını dolu dolu hazırladık.

Bol bol fotoğraflarla bezedik.

Fotoğraflarda kendinizi göreceksiniz belki de.

Bize haberler fotoğraflar gönderin.

Biz de camiamızla Temmuz sayımızda paylaşalım.

Emine Ablamız, maalesef ailevi nedenlerle, ekibimizden kendi isteği ile ayrıldı ama mezunumuz olarak kendisi her fırsatta aramızda olacaktır.

Kendisine, ailesine esenlik ve mutluluk

luk diliyor; Biz Letter'e verdiği destekler için ekibim adına teşekkür ediyorum. Her şey gönlünce olsun sevgili Emine.

Dergimizin tüm mezunumuza düzenli ulaşmasını arzu ediyoruz. Bu nedenle adres değişikliği olduğunda nuranbaykal@gmail.com'a bildirin, lütfen.

Yaklaşan bahar mevsiminin tüm mezunlarımıza sağlık, mutluluk, barış ve huzur getirmesini dilerken 16 Mayıs Cumartesi günü Homecoming de buluşalım diyorum.

TAC 2015 dönemine üniversite sınavlarında başarılar diliyoruz. Yeni mezunlarımıza derneğimize hoş geldiniz diyoruz.

TAC ve TALAS dostluğu ile kalın, Biz Letter'siz kalmayın.

Hatırlatırım:

Her mezunumuz bir haber,
Her mezunumuz bir muhabir...

Erdoğan Hoca

BAŞKANDAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

MEZUNLARA YÖNELİK PROJELER: "Bir Tuğla da Sen Koy"

2006 yılının haziran ayında başladık Tuğlaları örmeye. Okulumuzun kapısı ülkenin tüm başarılı çocuklarına açık olsun istedik. On bin Tuğla ile çıktık yola. Mezunlarımız ve mezun olmayan dostlarımız hep birlikte sahip çıktılar, inandılar 'Tuğla Projesi'ne.

Benzer projelerden çok farklı olarak; yapılan bağışların 'tamamını' burs kaynağına aktardık; tek bir kuruş kesinti yapmadan, masraflar için ayırmadan. Mezunlarımız o kadar inandılar ve sahiplendiler ki, her vesile ile bağışta bulundular burs fonuna. 1700 den fazla kişi ve kurumun bağışıyla, referansıya, güveniyleilmek ilmek örüldü sayfamız. Bugüne kadar bağışlanan Tuğlalar projenin %89.46'sı ve bağış sözü verilen 527 'Rezerve Tuğlalar' ile projenin yaklaşık %95'i tamamlandı. Sonuçta bugün için

555 Tuğlamız kaldı. (16 Mart 2015)

Yaratılan kaynağı finans alanında uzman mezunlarımızın danışmanlığında, risk almadan en yüksek oranlarla değerlendirdik. Tuğla projesinden elde edilen getiriye mezunlarımız ek bağışlarla destek oldular ve verilen bursu daha da arttırdılar. Sağlık Eğitim Vakfı da elde edilen getiriyi 'match' etti; yani bir o kadar da onlar katkıda bulundular sağolsunlar.

Bugüne kadar 25 kardeşimize toplam 750.000 TL nin üzerinde destek verdik Tuğla kaynağı ile. İlk mezunlarımız 2012 yılında bitirdiler TAC'yi. Mezun olan dokuz kardeşimiz ülkemizin ve dünyanın en iyi okullarında yüksek öğrenimlerine devam ediyorlar. Brown, Bucconi, İTÜ, Boğaziçi, İstan-

bul Hukuk, Hatay Tıp... Halen okulumuzda öğrenci olan kardeşimiz de başarıyla sürdürüyorlar eğitimlerini.

Proje sayfamız

www.birtugladasenkoy.com sitesi
580.000 'in üzerinde ziyaretçi ve
12.000.000'ün üzerinde tıklanma
sayısına ulaştı.

Bağışlar devam ediyor hiç durmadan. Her geçen gün sayfadaki boşluklar azalıyor birer birer. Tuğlaları tek tek yerine yerleştiren sevgili Çağlar Yılğör '01 çok büyük emek verdi ve kalan yerleri gruplara ayırdı. Çeşitli büyüklükteki bu bağış alanları şimdi sahiplerini bekliyor. Dünyada pixellerle yaratılan en büyük kaynağa ulaştık çoktan. Geriye kalan son bir hamle ile sonsuza dek unutulmamak üzere TAC tarihine mal olacak.

Ödenmiş bağışlar ve rezerveler dışında projemizde 555 Tuğla kaldı. Sahiplerini bekleyen bu 555 tuğla ve bölündükleri 6 bağış alanı aşağıdaki şekilde oluştu. Bu alanlardan birisini kendiniz, şirketiniz veya döneminiz adına seçmek istemez misiniz ? Tüm bağışçılara çok teşekkür ederiz...

14 Tuğlalık Bağış Alanı	20 Tuğlalık Bağış Alanı	48 Tuğlalık Bağış Alanı
2.800 \$	4.000 \$	9.600 \$
Bir Tuğla da Sen Koy! Çağdaş Eğitimi Destekle...	143 Tuğlalık Bağış Alanı	310 Tuğlalık Bağış Alanı
	28.600 \$	62.000 \$

TAC '00 Erden Timur, Manhattan'da yükselecek olan yeni projeleri Nef New York, MIPIM Architectural Review Future Projects Awards'ta "Yüksek Katlı Binalar" kategorisinde "En İyi Proje" ödülünü kazandı.

Gayrimenkulün Oscar'ı olarak bilinen MIPIM'de büyük ödüle layık görülmesinden dolayı kendisini ve ekibini kutluyor, başarılarının katlanarak devam etmesini diliyoruz.

TAC' 01 Cevdet Dönmez'in Defne adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

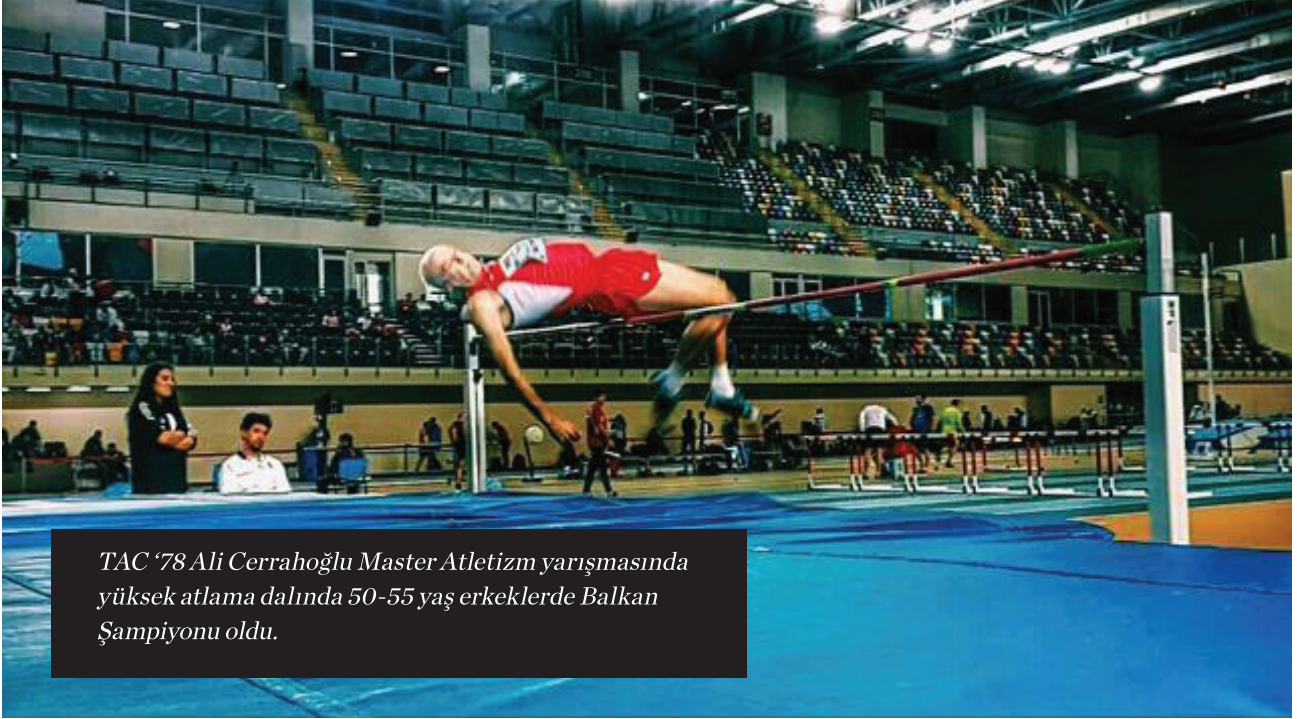

mutluluklar dileriz...

TAC'01 Alper Atamer Simge Solmazer ile evlendi.

Shell Türkiye Başkanı Ahmet Erdem'83 Yabancı Sermaye Derneği(Yased) başkanı oldu.

TAC '78 Ali Cerrahoğlu Master Atletizm yarışmasında yüksek atlama dalında 50-55 yaş erkeklerde Balkan Şampiyonu oldu.

TAC '93 Atıl Aktaş Mersin' de ATL Kadın Sağlığı Merkezi adını verdiği bir klinik açtı.

Diğer Haberler

■ TAC camiasının ilk Noter'i 1981 mezunu Ali Sedat Uluğ (Ankara 20.Noteri) İşletme Doktorasını tamamlayarak, DR.NOTER olmuştur.

■ TAC'01 döneminden Ahmet Gökner baba oldu. Merve anneyi, geleceğin TAClı bebeği ve amcası Sami Gökner (TAC'98)'i kutluyoruz.

■ TAC'85 Doç. Dr. Tulga Eğilmez, Adana Yüreğir Başkent Üniversitesi Hastahanesi Üroloji ana bilim dalında Profesör ünvanını almıştır. Kendisini tebrik ediyor ve bu gurur verici haberi sizlere iletiyoruz.

■ 1974 Mezumuz Prof.Dr. Mehmet Zihni Sungur, Uluslararası (Amerikan) Cognitive Terapiler Birliği Başkanlığına seçilen ilk Türk olmuştur. Kendisini kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

TAC 91' ERCİYES ÇIKARTMASI

TAC '91 Şevki Gökalp Gökulu'nun izlenimleri...

Her şey bir WhatsApp (bizim tabiriyle wassap) grubuyla başladı aslında.... Bir anda eski Amerikan filmlerindeki "Ekibi yeniden topluyoruz, tıpkı eski günlerdeki gibi ha?" klişe cümlesini bırak söylemeyi bizzat yaşarken buluverdik kendimizi. Dünyanın her yerinden sınıf arkadaşlarımızla birbirimizin hayatına doluşuverdik. Adana'dan, Berlin'den, Amerika'dan, İsviçre'den, Dubai'den, Ukrayna'dan, Ankara'dan her yere dağılmış çocukluklarımız çıkageldi geri. Meğer ne çok özlemişiz birbiri-mizi, eksik diye düşündüğümüz buymuş meğer. Önceleri araya giren uzun zamanın etkisiyle tutuktuk sanırım. Konuştukça açıldık, açıldıkça ısındık, ısındıkça katılmaya başladık. Sayımız hızla arttı. Hatta uzakta duran herkes sohbet katılsın, çekinmesin diye grubun simgesini 'İçine atıyon, atma!' sloganı yaptık ki durum herkesin aklına geleni söyleyebileceği daha da eğlenceli bir hal alsın.

Bazı günler mesajdı fotoğraftı derken bini geçen mesaj sayılarına ulaştık. Herkes albümlerde hapsolmuş o muhteşem hatıraları saçıp dökmeye

başladı ortaya. Gün geldi mesajlaşmaktan ve hatta gülmekten işlerimizi yapamaz hale bile geldik. Sonra yemekler başladı. Yemekler önceden de hep oluyordu ama öncesi ve sonrasında devam etmeyen bir muhabbet yüzünden bölük pörçük, o saatlere sıkıştırılmış anlar olarak kalıyordu belki. Bütün gün ve sonrasında konuştuğumuzdan, birbirimizden haberdar olduğumuzdan belki de; yemekler de gittikçe daha eğlenceli olmaya başladı, daha eğlenceli oldukça da katılım hızla arttı. Gencecik insanlar olarak 1991 yılında gözyaşlarıyla vedalaştığımız arkadaşlarımız, çocuklarıyla, karılarıyla, kocalarıyla 2014 yılında çıkageldiler tekrar. Ortak geçmişin hatıraları, bir arada olmanın güzelliği, bu keyfi devam ettirebilmenin gayretiyle tatil planları, yeni yemekler, boş vakitlerde hızlı buluşmalar yapmaya başladık.

Sayıları her geçen gün artan bu buluşmaları anında grupta paylaştık. Ne yapıyor olursak olalım katılamayanların da kendilerini hep orada hisset-

melerini sağlamaya çalıştık ve buna elimizden geldiğince devam ediyoruz. Sürekli iletişim halinde olunca ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi, ne kadar eğlendiğimizi gördükçe bir sanal iletişim grubu olarak kurulan bu 'şey' organik bir hal almaya başladı ve programı uyanlar ile birlikte kimimiz ailecek, kimimiz çocuğumuzla, kimimiz de bekar ve sultan vaziyette, onbir TAC'91'li Erciyes'te kayak yaparken bulduk kendimizi. Adana'dan (Hüseyin Büyükyurtsever, Murat

Koçak), İstanbul'dan (Hakkı Sunay, Sinem Bilgen, Ahmet Ziya Yazgan, Pınar Adabağ, Ahmet Ali Bugay, Cem Hürcan, Meriç Ekmekçi) ve gelemediği halde attığımız her adımı dünyanın her yerinden gruptan canlı takip eden kardeşlerimizle beraber muhteşem bir dört gün geçirdik.

Belli bir sayıdan fazla TAC'li sınıf arkadaşları bir yerde araya gelir de o yer bize uymadan olduğu gibi kalır mı hiç? İkinci günün sonunda sadece bize ait bir yemek ve eğlence 'katımız' vardı. Çocuklarla beraber başlayan büyük İtalyan aileleri kıvamındaki yemeklerimiz, gecenin ilerleyen saatlerinde çocukların yatmaya gitmesi ile şarkılı, türkülü, oynamalı, dans etmeli ama illa ki bol mavralı müthiş sohbetlere sahne oldu. Çocuklarımızın birbirleriyle tanışması, arkadaş olması ve neşe içerisinde koşturduklarını, eğlendiklerini görmek, eşlerimizden tanışmamış olanların tanışıp sanki kırk yıllık arkadaşmış gibi bizim sohbetlerimize renk katması gerçekten görülmeye ve yaşamaya değerdi.

TAC '91 Elif Özkul Gökmen'in izlenimleri...

WhatsApp grubu ABD'deki Teknoloji Danışmanımız Sevgili Türker Oğuz

Soldan sağa: Batu ve Ata (Hüseyin Büyükyurtsever), Poyraz (Murat Koçak), Levvent (Şevki Gökulu), Arda (Hakkı Sunay), Alp (Pınar Adabağ), Ali Emre (Ahmet Ali Bugay), Tülay (Sinem Erdemşık Bilgen), Mert Can (Elif Özkul Gökmen)

tarafından 10-15 kişiyle kurulup da mesajlar yağmaya başladıktan birkaç dakika sonra cinnet geçirip gruptan çıktığımda aslında neleri kaçıracağımın farkında değilmişim... Neyseki Türker ve Pınar birbirlerinden habersiz duruma aynı anda müdahale edip bir dakika sonra beni tekrar eklediklerinde hayat da değişmeye, daha da güzelleşmeye başladı.... Aynen Şevki'nin anlattığı gibi... Türker'den sonra Muhtarımız Sevgili Mehmet Ökem'in katkılarıyla gruba her gün katılım arttı ve mavra da katlanarak büyüdü...

Şimdi bu yazıyı okuyanlar buluşacak yer mi bulamadınız da Erciyes'de buluştunuz diye düşünüyor olabilirler... O da Sevgili Meriç Ekmekçi'nin başının altından çıktı... Bu tatilde fahri TAC '91'li ilan ettiğimiz eşi Ebru ile bize müthiş evsahipliği yaptılar. Bu ilgi tatilin üçüncü günü Meriç'in acemi bir kayakçı tarafından çarpılıp köprücük kemiğini kırmasına rağmen son güne kadar tam gaz devam etti. Sevgili Murat Koçak'ın memleketimizden, hatta kendi bahçesin-

den getirdiği güzel yiyeceklerle de içki masalarımız tadından doyumaz oldu. Bu keyfe Adana ve İstanbul'dan birkaç dostumuz da katıldılar.

Yedik, içtik, kaydık, anlattık, güldük, dinlendik, dertleştik, ağladık, oynadık, çocuklarımızı birbirlerine emanet ettik ve bunlardan müthiş keyif aldık. Her anımızı grupta paylaştık. Şimdi bu yazıyla BİZLETTER'da tüm TAC'lilerle paylaşmak istiyoruz.

Erciyes'i artık fotoğraflar anlatsın...

Beraber iyi vakit geçirdiğimiz ve bundan çok zevk aldığımız o kadar belli ki açıklama gereği bile duymadan baş-

ka tatil programlarının, daha büyük ekiplerle daha da curcunalı ve renkli maceraların planları kendiliğinden oluşmaya başladı. Tatil dönüşü oğlunun 'anne Arda, Ali Emre, Alp, Tülay ve Levent'le tekrar tatile gidelim' demesi benim için çok değerliydi ve bundan sonraki tüm programların önünü açtı.

Bu yazıyı tamamladık dedikten birkaç gün sonra 28 Şubat'ta Ankara'da yaşayan kardeşlerimizle İstanbul'da buluştuk. Sanal alem özlemimizi ve bir arada olma duygumuza yetmez oldu herhalde ki hepimiz için müthiş bir heyecan yaratıp o geceyi daha da güzel hale getirmek için kalkıp gelme kararı aldılar. Sevgili Ebru, Ege ve Kemal. Bir de Yakup harika bir sürpriz yaptı bize. İyi ki de gelmişler; sanki onlarla beraber unutulmaz bir gece geçirmek için hepimiz programlanmıştık Okul çayını bekler gibi heyecanla o geceyi bekledik ve böyle samimi bir ortam bulmanın rahatlığıyla içtik, dansettik, çoştuk.

Nisan'da Portakal Çiçeği festivalinde, Mayıs'da Bozcaada'da, yaz tatilinde Marmaris civarında buluşma planlarımız var. Heyecanla o günleri bekliyoruz.

Eğer hala kurmadıysanız, hemen bir dönem grubu kurun! Yoğun günler için 'mute' var unutmayın!

Sevgiyle, dostlukla kalın.

Devam edecek...

DUBAİ - UFUK SÜMERLER 87'

Bir İstanbul'dan Dubai dönüşü esnasında uçağa binmeyi beklerken tatlı bir "büyük sınıf kabus klasiği" yaşadım. Aralardan birisi "*Ufuk abi merhaba..*" diye seslenmez mi? Şimdi gel de hatırla bakalım karşındaki koskoca adamı. Her neyse 2 dk sonra 92-93 döneminden mezun-

larımızın, farklı dönemlerden 4-5 mezunumuzun da Dubai'de olduğu ve en kısa zamanda bir kebab gecesi yapılması gerektiğini tespit ettik. Sınıf arkadaşım Altar Yılmaz'ın da katılımıyla metrelik kebabımızı Zurna restaurantta güzel bir sohbetle mezeledik. Bu vesileyle size

ve tüm arkadaşlarımıza Dubai'den selamlar! Ufuk Sümerler '87.

Altar Yılmaz '87

Ufuk Sümerler '87

Aziz Ata '92

Erol Göçtü '92

Ozan Yenigün '93

Onur Pehlivan '91 ortadan terk

Metin Atamer
TAC '61

Çocukluğumda oturduğumuz evin karşısında bir karakol ve biraz ilerisinde bir camii vardı. Caminin verev köşesinde ise bir ilkokul bulunmaktaydı. Ben bu ilkokula gittim. Kurtuluş İlkokulu. Fakat okula başlamadan evvel camiye namaz kılmak için giderdim. Evdekiler pek ses çıkarmazdı ve müezzin iki şerefeli Kurtuluş camii'nin ilk şerefesine çıkar, tek elini sağ kulağını kapatırcasına durur, diğer eli ile şerefenin korkuluk kısmını tutar ve mahallenin duyabileceği sesle doğru yönünde ezan okumaya başlardı.

Şerefenin etrafında her yönde, değişik söylenen cümleleri dinler, müezzinin güneye doğru son kısmını söylemeye başladığında, bende evden çıkar, camiiye giderdim. Camide bulunan müteedeyin yaşlı insanlar benim en ön safda divan durmamı isterlerdi. Ben bunu çok severdim ve belki bunun için camiiye olan manevi hissiyatım güçlenmişti. İlkokula başladığım senelerde de bu camiiye gider, namaz kılardım. Akşamları evde ailecek yemek yenir, sofrada boş sandalye olmazdı. Yemek yenilip bittikten sonra, benim görevim ise, kimse sofradan kalkmadan önce tanrıya bu yediğimiz nimetler için dua etmekte.

Kanımcı o tarihlerde veya daha sonra camiiye genç bir müezzin atanmıştı. Daha sonraları caminin hocalığını yapmış Ali Efendi. Hala o camide görev yapmasada biz onu kimi zaman mevlülere çağırırız. Çok ileri görüşlü, Atatürk ve laiklik konusunda çok bilgili bir din adamı idi. Hatta resmi nikahımızdan evvel Ali efendiye rica ettik, eşimle bizim dini nikahımızı gerçekleştirdi. Ne kadar güzel bir tesadüf, hem kızımın, hemde oğlumun nikahında da hazırды Ali Efendi.

Zaman içinde ilkokuldan sonra yatılı Orta Okula gittik. Burada kimi Cuma'ları ve bazı mevlütlerde Talas köyünün yukarı mahallesinde, kiliseden camiiye dönüştürülmüş mağbette namaz kılar, dua ederdik. Bu manevi yatınlığım uzun seneler devam etti. Hatta işe başladığım senelerde, her

Cuma Bahçelievler Çarşı camii'sine gider, öğle namazını orada kılardım. Hatta Orta Okuldan bir hocamla birlikte olur, Cuma'dan sonra da bir müddet sohbet ederdik. Bu konuda hiç bir kimseden telkin almadığımı, hatta ne anne ne de babamın bana bu konuda bir yol göstermediğini hatırlarım.

Geçen ay gezimizin bir durağı olan Puerto Rico da hayallerimi yıllarca süslemiş olduğum bir bara gitmeyi düşündüm. Limanın hemen arkasında paralel sokaklardan birisinde, iki sokağı birleştiren bir pasajda, bulduğumuz Margarita adlı bir barda oturmak istedim. Eşimi ikna ederek bu bara girdik. Yüksek taburelere tırmanarak diğer masaları tarassut etmeye başladık. Pasajın üstü açık, sağa sola dağıtılmış bir kaç masa ve etrafta tropikal meyve ağaçlarının saksıda büyütülmüş yeşilliklerle süslenmiş bir ortam vardı. İnsanın içini kaynatan kıvrak latin müziğin kulaklara dolması, bu yere ayrı bir hava vermişti.

Tabureye iyice yerleştikten sonra etrafa göz atmaya başladık. Derken yanımızdaki iki tabureye de bir başka çift oturdu. Garson latin ırkını iyi bir temsilcisi idi, esmer kıvrıkcık saçlı, beyaz gömlek üstüne siyah yelek giymiş, boynunda kırmızı bir mendil, belden aşağıya kadar uzanan siyah önlükle yanımıza gelerek, önce hal ve hatırımızı sordu. Daha sonra bize ne içeceğimizi sorarak yanımızdan ayrıldı.

Kısa bir zaman sonra oturduğumuz bardan bize iki tane tropikal meyveyle bezenmiş margrettalarımız önümüzde idi. Etrafına buz dokundurulmuş bardağımızı seyretmek bile her şeye değerdi. Hemen bir kap çerezde bu içkilerin yanına konulmuştu. O kadar keyf almıştımki, inanamazsınız. Yıllardır düşlediğim bu sahneyi yaşamaktan çok mutluydum. Daha sonra yanımıza gelen bir başka garsonda en az ilk gelen garson kadar sıcakkanlı yaklaşımla ne yemek istediğimizi sordu. Kendisine ne tavsiye edeceğimizi sordu ve onun tavsiyesine uyduk. Deniz mahsulleri ile yapılmış ev kesimi ma-

karna. Yan tarafımızda oturan genç çiftte hemen hemen aynı şeyleri sipariş verince, iyi bir seçim yaptığımızı düşündüm.

Bir müddet içkilerimizi yudumlayıp etrafı seyretmek, çok sıcak bir günün ortasında yapılacak en güzel dinlenme şekli olduğuna inanmıştım. Bir süre sonra bizim ısmarladığımız yiyecekler geldi. O kadar güzel kokuyordu ki, yavaş yavaş yediğimiz yiyeceklerle acıkan karınlarımız güzel bir ziyafetin tadını sindirmekteydi. Bir kaç dakika sonra yanımızda oturan çiftin de yemekleri geldi. Önlerinde beyaz şarapları, yan gözle onları izlemeye koyuldum. Bizim gibi hemen yemeğe başlamadılar. Yanımızdaki çift, bir ellerini masaya koydular, diğer elleri ile birbirilerini tuttular ve başlarını hafif eğerek tanrıya bahşedilen yiyecekler için sessizce dua ettiler. Daha sonra yemeklerini yemeye ve içkilerini yudumlamaya başladılar. Kimse bu insanlara bu davranışı Karayiblerin bir köşesinde, bir meyhanede yap diye telkinde bulunmadığına inanmaktayım. Geçtiğimiz son on sene içinde manevi değerlerde mahalle baskısı ile toplum içinde yaratılan tepki ve yozlaşma, ülkemdeki yitirmeye başlanan değerlere dikkat etmemiz gerektiğinin işaretidir. Toplumdaki alınacak örnekler, sadece kendimiz için değil, her yurdum insanı için geçerli olduğunu unutmamak ve bazı konularda kaybettiğimiz değerlerin de var olduğunu kabul etmemiz gerekir diye bir sözüm geldi söyledim hem nalına hem mihına.

*Dediler sevdağ aklımı başımdan aldı
Zaten olan yarımdaydı bir şey kalmadı
Dediler gonca koklama, küser dalında
Gül yakışır yakana, bekle sabırla
Dediler bir güzel gözün esiri olduk
Dün gece iki şarkı bir fasıl koyduk
Dediler saz meclisi inler güz sesiyle
Neden terk edip gittin bırakıp böyle
Dediler hicranı yaşar her aşkın sonu
Her sevgi bilmeli sevdağdır gönül yolu*

DUA

İNCE MEMED

Tuncay Sergen
TAC '70

İnce Memed' i Talas'ta orta ikideyken kütüphaneden almış, elimden bırakamamıştım.

Bütün öğleden sonra, akşam mütalada, gece yorganın altında el feneriyle, sabah erken kalkıp derslerden önce bahçede, ve bütün gün derslerde sıra altından gizlice okuyup öğleden sonra kütüphaneye iade etmiştim. Hayatta en hızlı okuduğum kitaptır.

Yaşar Kemal askerliğini o Talas'ta yapmıştı. Molu ailesinin kitaplığındaki kitapların hepsini okumuştur. Prof. Mehmet Şahin'in hazırladığı "Toprak Ağalığından Sanayiciliğe" kitabından bazı notlar aktarmak istiyorum.

- "Talas Amerikan Koleji'nin korunda tenis oynarken, bir duvarın üstünden bizi seyreden, zayıf, üstü başı dökülen, bir gözü görmeyen, ve adı Kemal Sadık Gökçeli olan bir askerle tanıştım. Edebiyata meraklı olduğunu öğrenince, kısa sürede aramızda samimiyet oluştu."

- Daha sonra Yaşar Kemal adını kullanmaya başladı.

- Sonbaharda biz Talas'tan ayrılınca da evin anahtarını ona bıraktık. Yaşar Kemal bütün temel eserleri ve Milli Eğitim Bakanlığının bastığı bütün klasikleri bizim kütüphaneden okudu.

- Yaşar Kemal anılarında anlatıyor: "Kitaplıklarında çok kitap vardı. Ben burada bir cennet bulmuştum ve hastaydım. sinir bozukluğum burada geçmeye başlamıştı. (Talas'ta bağ evinde) ... o iki yıl içinde çevrilmiş bütün Dostoyevskileri, Çehovları, Tolstoyları, Türk klasiklerini, Binbir Gece Masalları'nı, Doğu Klasiklerini okudum."

- Kapıyı açınca Yaşar Kemal'le karşılaştım. Hemen içeri buyur ettim. Meğer havagazi tahsilat memuru olmuş.

Tuncay Sergen

Yaşar Kemal'in ilk hikayesi "**PİS HİKAYE**" ile analım kendisini...

YAŞAR KEMAL'İN 'PİS HİKAYE'sinden bir bölüm:

'Ona' dedi, 'Gülenoğlu Yamuk Cabbar' demişler. Ben dedi , 'Kendimi bildim bileli dağ köylüklerinden avrat taşır Çukurova'ya. Onun geçimi de onun üstüne. Allah herkesin rızkını bir yerden vermiş...'

'Bir avrat kalmış içinde, kalıplı bir avrat... yüz papeli getiren alır gider diyormuş' Yandaki boynunu içine doğru çekmiş olanı: 'Teh' dedi. 'Avrat gibi malın olsun. Kim olsa alır. Yeter ki avrat gibi malın olsun elinde. İyi bir avrat, bir çift öküzden iyi. Yani Çukurova'da iyi. Ahacık yaz geliyor. Şelege sal, çapaya sal. Yüz lira ne ki yani. Bir avrat, bir yazda çıkarır. Yeter ki avrat gibi malın olsun elinde. Kim olsa kapışır. Yüz lira ne ki yani! Hemi tarlada işini görür, hem evde, hem yatakta. Teh yeter ki avrat gibi malın olsun.'

Teh yeter ki avrat gibi malın olsun.'

Yaşar Kemal'i tanıyan Sait Molu, birkaç ay önce vefat etti. (son bir yıl içinde diyelim garanti olsun)

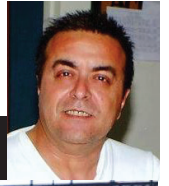
Yaşar Kemal, bizim Talas kütüphanesinden de kitap alır okumuş. Yaşar Kemal'den şöyle bir kıssadan hisse çıkıyor: Adam Van'dan yayan yapıldak göç edip Çukurova'ya geliyor. Hemite'deki tek kürt aile. Babası, gözünün önünde öldürülüyor. Çocukken bir gözünü bıçak kesiyor. Tek gözle kalıyor. Etrafı eşkiyalar salmış. "Pis Hikaye"deki gibi kadınların mal olduğu dönem. Yani hayat rengarenk, siyahıyla, kırmızı-sıyla, moruyla. Yaşar Kemal ayrıca iyi bir gözlemci ve hafıza kuvvetli. Halk ozanlarını dinliyor, dolaşıyor. Meraklı. Talas'ta, demek ki 19-20 yaşında, bütün klasikleri okuyor. Durup dururken olmuyor, hepsi harman olup, ortaya Yaşar Kemal çıkıyor. Erzincan depremine, bir foto muhabiriyle gidiyor. Durum içler acısı. Yürek paralanıyor. Foto muhabiri diyor ki, "Dönüşte gazetede yaşar kemal'in yazdıklarını okuyunca, Erzincan'dakinden daha fazla ağladım." Biraz da Allah vergisi...

POTANIN EFSANELERİ TARSUS AMERİKAN'DA

Türkiye Basketbol Antrenörleri Derneği (TÜBAD); Türk basketbolunun efsane isimlerini Tarsus Amerikan Koleji'nde buluşturdu.

Ali Çekiç
TAC '82

Tarsus Amerikan Koleji mezunlarından Necati Güler öncülüğünde Tarsus Amerikan Koleji yönetimi ve Spor Kulübünün desteğiyle 13-14 Şubat 2015 tarihinde gerçekleştirilen bu organizasyonda çevre illerdeki basketbol antrenörleri, okulumuz öğrenci ve sporcuları basketbolla dolu iki gün geçirmişlerdir. Türk basketboluna önemli hizmetler vermiş olan Mehmet Baturalp (TÜBAD Başkanı), Bülend Karpat (Genel Koordinatör), Aydın Örs (Yönetim Kurulu Üyesi), Çetin Yılmaz (Yönetim Kurulu Üyesi), Cem Akdağ (Yönetim Kurulu Üyesi), Orhun Ene (Yönetim Kurulu Üyesi) Tarsus Amerikan Koleji'nin tarihi kampüsünde bilgi ve birikimlerini öğrenci, sporcu ve bölge antrenörleriyle paylaşmışlardır. Organizasyonun ilk gününde Tarsus Amerikan Koleji'nin simgesi olan Stickler Hall binasının Oditoryum salonunda öğrencilerimize, öğretmenlerimize ve misafir antrenörlerimize Türkiye'de basketbolun dünü, bugünü ve yarını konulu panel düzenlenmiştir. Bülend Karpat'ın moderatörlüğünde neşeli ve sıcak bir ortamda geçen panelde katılımcılar sorularıyla basketbolun dev adamlarını terletmişlerdir. Türk basketboluna yıllarını vermiş olan duayenler verdikleri cevaplarla katılımcılarda yeni bir bakış açısı oluşturup Türk basketbolunun daha ileriye gidebilmesi için neler yapılabileceğini anlatmışlardır.

Buluşmanın ikinci gününde ise Tar-

sus Amerikan Koleji spor salonunda Genç-Yıldız Takım oyuncularımızın katılımıyla ilk önce Orhun Ene hocamız uygulamalı olarak sahada hızlı hücum ve adam adamaya hücum organizasyonlarını göstermiştir. Hemen ardından ikinci bölümde

öğrencilerimizle kurdukları iletişimle, çektiydikleri fotoğraflarla, verdikleri bilgilerle farklı bir gün ve deneyim yaşamalarını sağlamışlardır.

yine uygulamalı olarak Çetin Yılmaz hocamız 1-2-2 Alan savunması prensiplerini göstermiştir. Orhun hoca ve Çetin hoca bilgi ve birikimlerine neşelerini ve enerjilerini ekleyerek tüm sporcu ve antrenörlere güzel bir eğitim izletmişlerdir.

Bunun dışında Mehmet Baturalp, Bülend Karpat, Aydın Örs, Cem Akdağ hocalarımızda sporcu, antrenör ve

EFSA NELER TARSUS AMERİKAN'DA BULUŞUYOR

Türkiye Basketbol Antrenörleri Derneği (TÜBAD) Türk basketbolunun efsane isimlerini Tarsus Amerikan Koleji'nde (TAC) buluşturuyor. Türk basketboluna önemli hizmetler vermiş olan Mehmet Baturalp (TÜBAD Başkanı), Bülend Karpat (Genel Koordinatör), Aydın Örs (Yönetim Kurulu Üyesi), Çetin Yılmaz (Yönetim Kurulu Üyesi), Cem Akdağ (Yönetim Kurulu Üyesi) ve Orhun Ene (Yönetim Kurulu Üyesi) bugün saat 1410'da

Tarsus Amerikan Koleji'nin (TAC) tarihi kampüsünde öğrencilerle buluşacak. Potanın efsane isimleri, TAC öğrencilerine, Türk basketbolunun dününü, bugünü ve yarını anlatacak.

Türkiye'de basketbolu zirveye taşıyan Mehmet Baturalp, Bülend Karpat, Aydın Örs, Çetin Yılmaz, Cem Akdağ ve Orhun Ene ayrıca yarın saat 930'da, Adana ve Mersin de dahil olmak üzere tüm bölge antrenörlerine yönelik eğitim verecekler.

Aydın ÖRS

Bülend KARPAT

Orhun ENE

ŞAMPİYON TAC' NİN YILDIZLARI

Arman
Özkale

TAC' nin misyon ve vizyonunda çevresiyle yaşamak ve gelişmek vardır. 2 yıl önce Mersin'de 4. olan sporcularımız, okulumuza yeni kayıt yaptıran öğrencilerimiz ve yeni katılan arkadaşları ile bu yıl şampiyonluk için daha iddialı, daha istekli, azimli ve çalışkan bir takım haline geldik.

Geçtiğimiz yıl oynamış olduğumuz 13.sü düzenlenen Güner Baykal Basketbol Turnuvası'nda alınan Karşıyaka, Türk Telekom ve Çukurova Üniversitesi galibiyetleri bu sene yaşanacak olan şampiyonluğun habercisi gibiydi. 1 Ağustos tarihinde yapmaya başladığımız yaz antrenmanları okulların açılması ile beraber hazırlık maçları şeklinde devam etti. Gaziantep, Kayseri, Ankara, Adana, Osmaniye, Mersin takımları ile hazırlık maçları yaparak resmi maçlara daha iyi hazırlanma şansı bulduk. Normal lig sezonu içinde yaptığımız hazırlık maçları ve disiplinli çalışmalar, oynadığımız maçların 60-70-80- sayı farklarla bitmesine sebep oldu. Normal sezon bitiminde 106 sayı ortalaması ile yenilgisiz olarak sezonu lider bitirdik.

PUAN DURUMU						
SIRA	TEKİMİ	OYUNADIGI	GALİBİYET	MAĞLUBİYET	ATTIĞI	YERİĞİ
1.	TAC	8	8	0	853	295
2.	AŞUT MERSİN	8	7	1	658	292
3.	GENÇ KOLEJ	8	6	2	566	404
4.	MERSİN BŞB	8	5	3	508	394
5.	TÜRK OCAĞI	8	3	5	447	559
6.	TOFAŞ	8	3	5	423	565
7.	AKREPLER	8	2	6	247	583
8.	ÇUKUROVA	8	2	6	265	456
9.	IAL S.K.	8	0	8	262	681

Play off'lar başlamadan önce yönetim kurulumuz, takımlarımızı Ankara'ya kampa götürme kararı aldı. Yapacak olduğumuz bu kamp sayesinde sporcularımız birbirlerini daha iyi tanıyacak, basketbollarını geliştirecek ve şampiyonluğa kenetleneceklerdi. Ankara'da her yıl şampiyonluğa oynayan Ted Kole-

ji, Türk Telekom, Ankara Karşıyaka ve Mülkiye spor kulüpleri ile maçlar yaptık. Oynadığımız maçlar sayesinde sporcularımız

rımızın vizyonu daha fazla geliştiği gibi Ankara'da güzel atmosferde hem derslerine çalıştılar hem de kalmış olduğumuz otelde havuzun keyfini çıkardılar.

Ankara kampından dönüşümüzde Mersin 8.si olan Tarsus Çukurova'yı 2-0, Mersin 4.sü olan Mersin Büyükşehir Belediyesi'ni 2-0'lık sonuçlarla eleyerek hedefimiz olan şampiyonluğa adım adım yaklaştık. Şampiyonluk için normal sezonda 1 sayı ile yendiğimiz ve uzun yıllardır tek bir jenerasyona yatırım yapan AŞUT Spor Kulübü ile final maçları oynadık. Uzun süre konu-

lacak olan seri sonunda AŞUT'u 3-2 yendik. Böylece 2014-2015 Mersin Basketbol Yerel Ligi Yıldız Erkekler kategorisini normal sezon ve playoff maçları sonunda şampiyon olarak tamamladık. Şampiyonluğun ardından, ailelerimize, sporcularımıza, idarecilerimize, mezunlarımıza teşekkür etmek ve TAC ailesinin bir arada olup bu mutluluğu paylaşması adına kulüp olarak 27 Mart 2015 tarihinde şampiyonluk yemeği tertip ettik.

Türkiye'de ilk 22 takım arasına kalan TAC'nin yıldızları 7-11 Nisan tarihleri arasında Balıkesir'de düzenlenecek olan Anadolu Şampiyonasına katılacaklardır. Başarılarının devamı için antrenörlerimize ve yıldızlarımıza bol şans diliyoruz...

Dünya Bankasında bir TAC'li Ataman Aksoy TAC'63

Nisan ayına kadar ABD'de olacağı için Ataman Aksoy'la söyleşiyi telefonla yapma durumunda kaldım.

Önceden randevulaştık. Uzun bir telefon konuşması oldu. 34 farklı ülkede Dünya Bankası adına görev yapan TACli mezunumuzun renkli dünyasına buyurun.

Antakya eşrafından olduğunu biliyoruz. Nasıl oldu da yolun TAC'ye düştü? Ailenden de bahsedebilir misin?

Ben 4 yaşında iken annem doğumda hastalanınca Antakya'da bekar olan dayım ve teyzemle dedemlerde büyüdüm. Avukat dayım Galatasaray'dan mezun. Üç dil bilen dayım yurt dışından gelir Antakya'da toprakların başına geçer. Zengin bir kütüphanesi vardı. İlkokulu Antakya'da okudum. Hakim olan babam Urfalıdır. Kırıkhan'da görev yaptığı yıllarda iki aile tanışır. Çocukluğum daha çok dayım ve arkadaşları arasında geçti. Tabii ki çok şımartılarak ve eğitilerek büyüdüm. Dayımın ailesinden TACli mezunlarımız oldu benden sonra: Abdullah Şehoğlu (TAC'77), Kemal Şehoğlu (TAC'79) ve Zeynep Şehoğlu (TAC'07).

Ailenle geldiğin TAC'ye yatılı (leyli) olarak başladığın ilk günlerdeki duygularını hatırlıyorsundur.

6 ay her gece ağladım. Ama sonunda

öyle alıştım ki son sınıfta ahlak notu 1 ile mezun oldum. Çok iyi arkadaşlıklar kurdum TAC'de. TAC'de 2 defa tart cezası aldım. İlkini sınıfta toplu halde almıştık.

İkincisi ise bir hocaya hakaretten. Mr. Maynard o zaman senatör olan babamı arıyor ve durumu bildiriyor. Babam Mr. Maynar'da şöyle konuşuyor: "Ayaklarına taş bağlayın, denize atın. Siz de kurtulun, ben de kurtulayım."

TAC'de bir çok anın olmuştur mutlaka. Aklına ilk geleni bizimle paylaşır mısın?

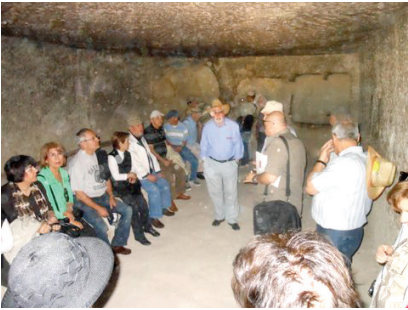
TAC, o zaman kapalı bir toplum olan Türkiye'de dünyaya açılan kapılardan biriydi. Her hafta Amerikan'ın ciddi mecmuaları gelir (Time, Newsweek) ve dünyada ne olup bittiğini öğrenebilirdin. Ben lise birde speech contest'te Cezayir iç savaşının tarafları hakkında konuştum, lise sonda Burma edebiyatı üzerine; lise 2 de Japon haiku tarzı şiirler üzerine paperlar yazdım. O zamanlar bu konuları Türkiye'de araştırmak bile mümkün değildi. Dayımın üzerimde etkisi büyük olmuştur.

TAC sonrası eğitiminizi nerede yaptınız?

ODTU ekonomi, Amerika'da master ve doktora. ODTU Tarsus'un devamı gibi idi. Ama yatakhane yatmadığın, ceza almadığın, şehirde medeni yerleri olan, ve etrafta güzel kızların olduğu bir Tarsus idi. 60 sonrası dünyaya açılmaya başlamış 63-67 Ankara'sı çok dinamik ve enteresan bir yerdi. Aynı şekilde 67 sonrası Amerika ve bilhassa Boston Vietnam harbi dolayısıyla entelektüel patlamalar yaşıyordu. O yüzden zor olan doktora eğitimim daha enteresan geçti.

Dünya Bankasına geçişinin hikayesini aktarabilir misin?

Amerika'da birkaç sene hocalık yaptıktan sonra askerlikte Ankara'ya döndüm ve ODTÜ'de ders vermeye başladım, doçent oldum etc. 80 de ziyaretçi profesör diye Washington'a geldim. Arkasından 80 ihtilali ve YÖK geldi. 3-4 sene Washington ve Boston'da ders verdikten sonra 1984'de dünya bankasına girdim. Oraya da istemeyerek girdim zira Oya (esim) küçük bir üniversite şehrine gitmeyeceğini söyledi. O sırada Washington'da George Washington Üniversitesinde ders veriyordum. Dünya Bankasına müracaat ettim ve aldılar. İstemeyerek girdiğim bu iş hayatımda yaptığım en iyi işlerden biri oldu. Hindistan'ın reform programını düzenleyenlerden biri oldum. Mandela bırakıldığı zaman güney Afrika'ya giden misyonları yönettim ve toplam 34 ülkede çalıştım. Bu kadar tecrübeyi hiç bir yerde edinemezdim. 34 farklı ülkenin ekonomisinin dünya ekonomisiyle entegrasyonunda önemli görevlerde bulundum. Yürütülen projelerin başında yer aldım. Mandella ile birlikte oldu. Mandella gerçekten karizmatik bir lider, insanı etkileyen bir kişiliği vardı.

Dünya Bankasında çalışan ilk TAC'li sen mi oldun?

Benden önce Zafer Ecevit (TAC'62) vardı. Beraber olduk. Bangladeş'e görevlendirilmiştim Dünya Bankasınca. Sağ olsun Zafer benim Hindistan'a gönderilmeme yardımcı oldu. İyi de oldu. Hindistan'da büyük deneyimler kazandım. Çalışmalarından çok zevk aldım. İyi işler çıkardım burada.

Dünya Bankasının Türkiye ve Dünya ekonomisinde önemi nedir?

Eğer karşılarında hükümetlerden kaliteli insanlar varsa, Dünya Bankası yenileşme ve reform konularında yardımcı olabiliyor. Ben daha çok büyümesi tıkanmış ve yenilik (reform) ihtiyacı olan ülkelere yardım işlerinde uğraştım. Yani iktisadi reform programları yapan bölümleri yönettim. Hala da o konular üzerine çalışmalar yapıyorum. Projelendirilen yenileşme programlarına kredi sağlayarak o ülkenin ekonomisinin dünya ekonomisine uyumu sağlanıyor.

Yakın bir zamanda emekli oldun. Eşin Oya ile günlerinizi nasıl geçiriyorsunuz?

Hala araştırma yapıp gezerek ve arkadaşlarla bir arada olarak idare ediyoruz.

TAC'li sınıf arkadaşlarınızla ne sıklıkla bir araya geliyorsunuz?

TAC'63 dönemiinin bir çoğunun Bodrum'da yeri var. Bodrum bizim TAC'li dostlarınızla buluşup hasret giderdiğimiz bir yer. Çukurova'dan, Ankara'dan, İzmir'den, İstanbul'dan ve yurt dışından gelenlerle Bodrum'da anılarımızı tazeliyoruz. Her yıl bir iki defa da önceden planlanan buluşmalarımız oluyor dönemce. Ne acıdır ki birer ikişer eksiliyoruz. Bu nedenle buluşmalarımı-

zı önemsiyoruz. Katılmaya çalışıyoruz. Senenin 5 ayı Bodrum, 3 ayı İstanbul ve 4 ay da Washington'da geçiyoruz..

TAC camiasına vereceğin bir mesaj var mı? Genç TAC'li kardeşlerine ne söylemek istersin?

TAC'in eski yerini bulması için yeni bir ekstra alan bulması lazım. Bizim zamanımızda Türkiye'de çok az olan dünyaya açılması onu önemli kılıyordu. İnternet ve televizyon döneminde bu artık yetmiyor. Yeni bir yer ve rekabetçi olduğu bir alan edinmesi lazım.

Ataman, uzun yıllar öğretmen olarak çalıştığım TAC'nin küçülen dünyanıza yeni yeni pencereler açtığını söylemeliyim. Uluslararası kabul görmüş IB programını uyguluyor yıllarca. Eğitimde dünya okullarını akredite eden kurumdan sertifika almıştır. TAC diğer kardeş Amerikan kolejleriyle birlikte değişik ülkelerin okullarıyla tiyatro, folklor, spor, matematik ve benzer alanlarda tanıtımı yapmaktadırlar. Gene Golden Stickler Award kısa metrajlı film yarışması düzenlenmektedir modernleşen salonumuzda. TAC Spor Kulübümüz değişik spor branşlarında öğrencilerimize destek olmaktadır okul ile el ele vererek. Şampiyonluklar kazandırılmaktadır.

Söyleşi için teşekkür ediyorum...

EAE Elektrik A.Ş. Yönetim Kurulu Üyesi **Örşçelik Balkan(TAC'59)**

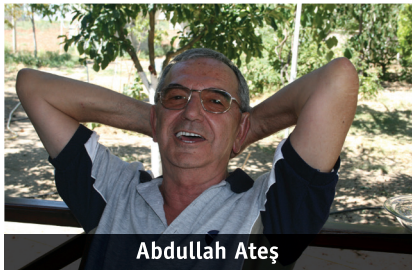
Dayanışma kültürü TALAS &TAC mezunlarında çok güçlüdür"

Uluslararası Rotary'nin ülkemizden seçilen ilk direktörü, ve Uluslararası Rotary Vakfı'nın dünyadaki tek Türk Yönetim Kurulu Üyesi olma başarısını göstermiş olan Örşçelik Balkan, başarılı bir iş yaşamı ile göze çarpıyor. Tüm başarılarında almış olduğu eğitimin önemli katkısına vurgu yapan Örşçelik Balkan, Talas Amerikan Ortaokulu, Tarsus Amerikan Koleji ile hem lisans hem de "master" eğitimi aldığı Robert Kolej (şimdiki Boğaziçi Üniversitesi) yıllarını bizlerle paylaştı.

Eğitim hayatınızı özetler misiniz?

İlkokuldan sonra Talas Amerikan Ortaokulunda okudum. Talas'ta ortaokulu okuyanlar ya Robert Kolej'de devam ederdi ya da Tarsus Amerikan Koleji'ne giderdi. Ben Tarsus'a devam ettim ve Liseyi Tarsus Amerikan Koleji'nde tamamladım. Sonra, üniversite tahsilim için Robert Kolej Yüksek Okulu'na (Boğaziçi Üniversitesi) girdim. İş İdaresi ve İktisat Yüksek Okulundan lisans derecem aldım. O sırada Robert Kolej'de Columbia Üniversitesi tarafından "master" bölümü kuruldu, Ben de Endüstri Yönetimi üzerine master eğitimi aldım.

Abdullah Ateş

Hem Tarsus Amerikan Koleji'nde hem de Robert Kolej'de eğitim aldınız. Bu iki okul arasında karşı-

laştırma yapmanızı istesek neler söylemek istersiniz?

Benim zamanımda Robert Kolej Türkiye'nin en yüksek ücretli özel okuluydu, ve durumu iyi olan ailelerin tercih ettiği bir okuldu. Tarsus

Amerikan Koleji ise orta sınıf ailelerin çocuklarına yönelikti. Eğitim sistemleri ve müfredatı arasında önemli fark yoktu. Yalnız öğrencilerin aile düzeyindeki yetişmeleri arasında fark vardı. Ancak, bu hiçbir zaman önemli olmadı. Bir araya geldiğimizde kolaylıkla ve keyifle kaynaşıyorduk.

TAC'de ve Robert Kolej'de mali durumu iyi olmayan ailelerin başarılı çocuklarını okumaya yönelik çeşitli burslar verilmiyor mu?

Her iki eğitim kurumun da güçlü bir burs politikası vardı. Son yıllarda bu daha güçlendirildi diye duyuyorum. Özellikle TAC'de burs imkanlarının son yıllarda daha da geliştirildiğini, değişik kriterlere göre burs imkanlarının artırıldığını öğrenince mutlu oluyorum.

Sizin döneminiz itibariyle baktığımızda TAC ve Robert Kolej'den mezun olanların bir çoğu yurt dışında yaşamaya devam etmiş durumda. Bizim ülkemizde şartlar daha iyi olsaydı yurt dışındaki eğitim sonrası Türkiye'ye dönenlerin sayısında farklılık olur muydu?

Mete Bora

du?

Benim dönemimdeki mezunlar için konuşursak, yurt dışında kalanların hepsi sadece daha iyi maddi imkan-

lar elde ettikleri için orada kalmadı. Bazıları için orada buldukları işi Türkiye’de yapmaları olası değildi. Bazıları için de hayat şartları onu gerektirdi. Yani, bir bakıma, kısmet işi diyebilirim. Ancak, önemli sayıda arkadaşımız sonradan Türkiye’ye döndü veya Türkiye ile ilgilerini kesmedi. Örneğin Haldun Taşman Columbia Üniversitesi’nde “master” yaptı. Yurt dışında bir süre yaşadı ve sonrasında geldi. Hatta beraber danışmanlık yaptık. Akabinde tekrar yurtdışına gitti ve Arizona’da yatırım yaptı. Başarılı bir iş adamı oldu. Şimdi emekli. Hem Amerika’da hem de Türkiye’de yaşıyor. Memleketi Bolu’ya hizmet amacıyla, özgün bir vakıf kurdu. Kazancının önemli bir bölümünü bu vakfa ayırdı.

Yurtdışında gerçekleşen yatırımların Türkiye’ye de yansımaları olabiliyor. Orada yatırım yapan iş adamlarımız Türkiye’de de yatırım yapıyorlar. Yani Türkiye’den yurtdışına açılmakla, yurt dışında kurulup Türkiye’ye yatırım yapan firmalar arasında fark olmaması gerekir, bu bağlantının kurulması normal değil mi?

Tabii normal. Siz bir genişleme stratejisi belirlediyseniz, coğrafi genişleme, ürünsel genişleme ve konumsal genişleme gibi hedef ve taktikleriniz

Rahmetli Cevat Taylan

içinde, sözünü ettiğiniz etkileşim zaten şekillenir. Bazen de fırsatlar ve koşullar sizi yönlendirir.

Sizce yurt dışında, ülkemiz için, Lobi Faaliyetleri yapılıyor mu? TAC ve Robert Kolej mezunları bu anlamda öncü olabilirler mi?

Ülkemizde dışa dönük Lobi çalışmaları yapılıyor ama bu faaliyetlerin ne kadar sistemli yürütüldüğü tartışılabilir. Tabii mezunlarımız bu gibi faaliyetler içinde yer alabilir ve bu tür çalışmalara öncülük edebilir. Ancak etkin tanıtım faaliyetlerinde bulunabilmeniz için örgütlenmeniz ve sistemli bir disiplin içinde çalış-

manız gerek. Ayrıca, bu hizmet için yurt dışında yerleşik bir düzene ihtiyaç var. Söz konusu girişimde yer alacak gönüllü ve profesyonel kişilerde Türkiye’yi tanıtmaya tutkusunun yüksek olması şart. Bu tutkuya sahip insanlar bir araya gelirlerse önemli başarılar sağlanabilir. Tabii, bireysel olarak hepimiz elimizden geleni yapıyoruz. Örneğin Rahmi Koç Dünya Ticaret Odaları Başkanlığını yaptı. Ben Uluslararası Rotary’nin etkin olduğu yaklaşık 200 ülke ve coğrafi alanda Türkiye’yi tanıtmayı iş ediniyorum Şenes Erzik futbol dünyasında Türk ismini yüceltiyor. Ancak, bizim yaptığımız Türkiye tanıtımını kaç kişi yapıyor ülkemizde bilemiyorum. Biz çok ayrıcalıklı bir tanıtım yapıyoruz. İnsanları her yönüyle etkilemeye çalışıyoruz. Ben, şahsen, bunu bireysel yapıyorum. Maalesef Türkiye’de bu işler ülke düzeyinde iyi planlanmıyor. Sinerji yaratılmıyor. Ayrıca, toplumsal iletişim konusunda fazla gelişmiş değiliz. İçeride kapalıyız. Bu yönümüzü geliştirmemiz gerekiyor. Bu bilincin, çocuk yaşta, ailede ve okullarda aşılması lazım.

Daha önce yaptığımız röportajlarda TAC ve Robert Kolej'in bu anlamda etkin olduğu dile getirildi. Bu iki eğitim kurumu size bu açıdan da katkı sağladı mı?

Kesinlikle. söz konusu okullarımız daha dışa dönük, daha esnek ve daha etkin bir yapıya ulaşmamızı sağladı. Ben bugün dünyanın her ülkesine gidip iş yapabiliyorum. Odaklandığım insanlarla rahatlıkla anlaşıp, onları etkileyebilirim. Bu özgüven Robert Kolej'de ve daha önceki okullarımda verilen eğitimle gelişti. Öyle güzel seçmeli dersler vardı ki, o dersi alırken neler kazandığımızı ancak sonraları fark ettik.

Türkiye'deki eğitim sistemi ve öğretmen yapısı da bir anlamda bu özgürlükçü düşüncenin oluşmasına engel oluyor öyle değil mi?

Türkiye'de maalesef bu anlamda algı ters. Türkiye'de uluslararası konsept **ülke menfaatlerine aykırılık** olarak algılanıyor. Uluslararası düzeyde düşünen insanın milliyetçi olamayacağı düşünülüyor. Halbuki küresel düzeyde etkili milliyetçiler, uluslararası mantık ve düşünce tarzını bilen insanlardır.

Robert Kolej ile Tarsus Amerikan Koleji'nde azınlıklara mensup öğrencilere yaklaşım konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Bu açıdan her iki okulda da bir sorun görmedim. Benim Tarsus Amerikan Koleji'nde arkadaşlarımdan bir kısmı Ermeni kökenliydi. Ben hiç hayatımda Ermeni ile Türk'ü ayırdığımı hatırlamıyorum. Biz okulda beraber büyüdük. Onlar bizim kadar Türktü. Esasında, genelde de halklar arasında bir sorun yaşandığını görmedim. Bir gün Atina'da bir arkadaşımızı ziyarete gitmiştik. Evde bir doğum

günü partisi vardı. Kendimizi kalabalık bir Rum ailenin içinde bulduk. Televizyona baktığımda TRT'nin açık olduğunu gördüm. Atina'da, bir Rum ailenin doğum günü partisinde TRT izleniyordu. Oradaki kişilere sorduğumda bir çoğunun Türkiye'de okumuş ve üniversite tahsillerini İstanbul'da yapmış olduklarını öğrendim.

Bu ilişkiler sizce Türkiye'nin tanınmasına katkıda bulunuyor mu?

Tabii bulunuyor. Ama, Türkiye'nin dünyada tanınmasının ana sebebi turizm atağıdır diyebilirim. Turizmde yapılan çalışmaların önemli olduğunu düşünüyorum. Eskiden Türkiye bilinmezdi. Geçen hafta Amerika'daydım. Türkiye'den geldiğimi söyleyince, herkesin "İstanbul çok güzel," dediklerini duydum. Her üç kişiden neredeyse ikisi Türkiye'ye gelmişti. Geçmişte, hem turizm yoktu, hem de biz ülkemizi tanıtmayı bilmiyorduk. 80'li yılların başında, İsveç'te Ticaret Odaları toplantısına gitmiştim. Çıktık, Stockholm'ü geziyoruz. Dediler ki burada Türk tanıtım merkezi var. Biz de delege

olduğumuz için görmek istedik. Gittiğimizde kocaman bir caddede kocaman bir vitrin içinde tahtadan bir deve, bakır kaseler, nazar boncuğu, sararmış afişler, kilim, kaşıklar ve mangal gibi sunumlarla Türkiye'nin tanıtıldığını gördük. Fakat şimdi öyle değil. Türkiye'nin yanı sıra, iletişim ve haberleşme araçları çok değişti. Şimdi yabancılar ülkemize turist olarak geliyorlar, bizi görüyorlar, hem Türkiye'yi hem de Türkleri tanıyorlar. Turizmin bence bu anlamda çok büyük katkıları var.

Tarsus Amerikan Koleji ve Robert Koleji karşılaştırırken bir tarafta Sabancı ailesi ve Koç ailesi gibi iki aile ortaya çıkıyor. Sabancı ailesi Tarsus Mezunı, Koç ailesi Robert Kolej mezunu. Sizin döneminizde de bu yapı hissediliyor muydu?

Tabi hissedilirdi. Rahmetli Özdemir Sabancı benim sınıf arkadaşım. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Ranzalı yatağın üst kısmında ben, alt kısmında Özdemir yataydık. Hayat boyu çok iyi arkadaş olduk. Oğlu Demir Sabancı ve ağabeyleri Şevket Sabancı ile Erol Sabancı Tarsus Koleji mezunlardır. Sabancı Holding çalışanlarında da Tarsus Koleji etkisi hakimdir. Yöneticileriyle birlikte, ailenin çoğu Tarsus Amerikan Kolejinden mezun oldukları için severek ve isteyerek Tarsus'a değerli katkıları olmuştur. Koç Grubu'nda da benzeri şekilde, hem ailede hem de topluluk yöneticilerinde. Robert Kolej'in etkileri görülür.

TAC'de eğitim veren hocalarınız ile ilgili neler söylemek istersiniz?

Eğitim veren hocalarımızın hepsi çok iyi niyetli insanlardı. Çok olgun insanlardı. Arkadaş ilişkisi içerisindedik. Biz onları çok severiz ve saygı duyarız. Ben Talas ve Tarsus'ta yatılı

okudum. Bu okullarda hocalarımız aile ekşiğini kapatacak düzeyde iyilerdi.

TAC'de ve Robert Kolej'de oluşturduğunuz arkadaş grubu okul sonrası iş yaşamınıza katkı sağladı mı?

Benim, okul arkadaşlarım ve Rotaryen arkadaşlarım sayesinde gerçekten ilginç bir sosyal ağımlı oluştu. Tabii, bu da iş çevremi olumlu yönde etkiledi. Şimdi, Dünyanın birçok ülkesinde iletişim kurabileceğim arkadaşlarım var. Ancak, şunu da belirtmeliyim ki mezunlarımız arasında körü körüne bir bağlılık yoktur. Camiasında herkes ayrı bir ferttir. Herkes bireysel düşünüp ona göre hareket eder. Birey olarak değerli işlere imza atarsanız, desteklenirsiniz. Onun dışında Robert Kolej'den mezun olmanız çok şey ifade etmez. Oysa, Galatasaray Lisesi ve Tarsus Amerikan Koleji gibi okulların mezunları birbirlerine sahip çıkmayı vazife addederler. Birbirlerini desteklerler. Dayanışma oluştururlar. Robert Kolej mezunları bireysel özelliklerin ve sorumluluğun önde

olduğu bir topluluktur. Genelde insanlar eksikliklerini gidermek için birlikte hareket etmek isterler. Robert Kolej'li böyle bir eksiklik hissetmez. Buna ihtiyaç duymaz daha doğrusu. Tek başına her işin üstesinden gelme güdüsüyle hareket eder. Bu görüşü benimsediğim söylenemez. Bana göre yanlış tarafları var. Mesele, bu fikrin neticesinde filantropik girişimler ve toplumsal hareketler Robert Kolej'den pek çıkmaz. Bir istisna olarak İbrahim Betil Eğitim Gönüllüleri Vakfını kurdu. Çok da güzel ve değerli hizmetler üretti. Ancak, bunu kişisel tutkuları ve girişimleri sonucunda oluşturdu. Biraz önce belirttiğim gibi, bizim arkadaşlarımızın, toplu olarak, toplumsal faaliyet geliştirdiklerini pek göremezsiniz. Öte yanda, Başbakanlığa kadar yükselmiş, işveren örgütlerinde önemli sorumluluklar almış mezunlarımız var. Ancak, bu arkadaşlarımızın o noktalara gelmeleri, Robert Kolej camiasının desteğinden ziyade, kişisel etkinlikleriyle gerçekleşmiştir. Tabii bu, benim şahsi değerlendirmem ve görüşüm.

Ömrünü Narenciyeye Adayan Mezunumuz Cemalettin Kurt (TAC'83)

Erdoğan Hoca: Sevgili Cemalettin çok devasa bir narenciye işleme ve paketlenme tesisi kurmuşsunuz. Kutluyorum. Bu sektörün durumu hakkında camiamıza biraz bilgi verebilir misin?

2000li yılların başında, turunçgil sektöründe yaşanan büyük sorunlar ve üretici aleyhinde gelişen pazar şartları üreticilerin bir araya gelmesini ve birlikte hareket etmesini zaruri hale getirdi. TAC'nin misyonunda "Türkiye için liderler, Dünya için liderlik" vardır. Biz bu çerçevede eğitim aldık. Bu gerçekten hareketle Türkiye'nin en büyük birliğini

"Erdemli Turunçgil Üreticileri Birliğini" (ERTUB) kurduk. Bu birliğin kurucu yönetim kurulu başkanlığını yaptım ve 2009 yılına kadar da bu görevimi devam ettirdim.. Gittikçe zorlaşan turunçgil piyasası şartları ülkemizdeki diğer turunçgil üretici birlikleri ile birlikte hareket

etmemizi zorunlu kıldı. Bu nedenle ERTUB öncülüğünde Akdeniz şeridinde faaliyet gösteren 9 üretici birliği ile bir araya gelerek Türkiye Turunçgil Üreticileri Birliği Platformunu oluşturduk. Ulusal Turunçgil Konseyi tarafından Türkiye-Avrupa Birliği Tarım Müzakerelerinde Türk heyetinde görevlendirildim. Bu komitede Türk Turunçgil sektörünü temsil ettim..

Desene Türkiye'nin narenciye üretiminde ve pazarlanmasında önemli görevler yüklenmişsin. Aileden mi geliyor bu sektöre girişin?

Geçmiş inşaat sektörü olan bir aileden geliyorum. Atalarım Orta Asya'dan Anadolu'ya göç eden boylardan birine mensuptur. Göçebelikten tarıma geçmişler. Babam Mehmet Kurt önceleri inşaatla uğraşır ve birikimlerini Çukurova bölgesinde tarım alanlarına yatırır. Bu alanlara başta limon olmak üzere, portakal, kayısı ve zeytin ağaçları ektirilir, bahçeler oluşturulur. Ailem inşaat sektöründen tarım sektörüne geçmiş olur böylece.

Tarsus Amerikan Koleji sonrası Ankara Bilkent Üniversitesinde işletme eğitimi tamalayınca babamla el ele verip daha bilimsel tarım yapmaya başladık. Bahçelerimizde üretilen ürünler kaliteli olduğu için, gerek iç, gerekse dış pazarlarda aylar öncesi alıcılar tarafından satın alınmaya başlandı. Ürettiğimiz meyveler üretimin her safhasında kalite standardı ile belgelendirilmektedir. Tüm bahçelerimizin, İYİ TARIM UYGULAMALARI (İTU) ve GLOBALGAP belgeleri mevcuttur...

Çok geniş bir çalışma ofisin olduğunu görüyorum. Şu köşede Atatürk ve anne-babanızın fotoğraflarını görüyorum. Çalışma masan mı bu köşe?

O köşe çok özel bir köşedir hocam.

O köşeyi özellikle donattım. Oraya kimseyi oturtmam. Orada oturan "büyük önderimiz" bulunuyor zaten. Annem & babam da oradalar. Atatürk Mersin'e geldiğinde çektiymiş duvardaki fotoğrafı. Yanındaki Yakup Ersoy'un (TAC'75) babası ve Hasan Karamehmet. Fotoğrafın çekildiği yer şimdiki Karayollarının bulunduğu yerde bulunan narenciye bahçesidir.

Sevgili Cemalettin, çok güzel işler çıkarıyorsun. Seninle gurur

duyuyorum. Ülke ekonomimize ve bölge üreticilerimize önemli katkı oluyor, binlerce ailenin geçimini sağlıyorsun.

Hocam, halkımıza, üreticilerimize her konuda destek vermek, ürünlerini en iyi şekilde değerlendirebilmelerini sağlamak beni ve çalışma arkadaşlarımı çok mutlu ediyor. Bu sektörün sorunlarına çözümler üretmeye gayret ediyoruz. Güvene dayanan sağlıklı ilişkiler içerisinde yürütüyoruz çalışmalarımızı. Hakkaniyet içinde emeklerini değerlendiren sistemler geliştiriyoruz. TAC bizlere çok şeyler kazandırdı. Özgüven. Problem çözme yolları. Oğlum Kerem Dilaver Kurt (TAC'17) da TAC tezgahından geçiyor. Gelecekte işlerin başına o geçecek. İyi bir eğitim almalı ki, iş hayatında başarıyla yol alabilsin. Çok başarılı bir öğrenciliği var. Bu da beni ziyadesiyle mutlu ediyor.

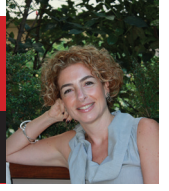
İşlerinde başarılarının sürmesini diliyorum.

Sörfü Çocuklara Sevdiren Adam

Abdurrahim Korkmaz

Defne Ongun
Müminoğlu TAC '89

SÖYLEŞİ

© Onur ÇAM

İki yaz önce sevgili arkadaşım Dilek Ogan sayesinde tanıdım onu. Kızıcık onun sayesinde yedi yaşında sörfle tanıştı. Sörf kadar hocasını da sevdi. Çocuklara olan yaklaşımı, sıcaklığı, onları kollaması ve onlara sörfü son derece doğru bir yaklaşımla sevdirmesi dikkatimi çekti. İlk bu sporla tanıştığı günden bu yana tüm kışı yazın yapılacak sörf hayaliyle geçirdi benim minik. Yaz gelsin, Deniz, Alara ve Melis'le buluşulsun ve Apo Hoca'yla (Abdurrahim Korkmaz) sörf iletilsin. Bu dört çocuk, yazın yayılmak varken,

haftanın üç günü sabah 08:00'de denizdeydi. İlk selamlaştkları kişi Apo Hoca, sonra da Alaçatı - ASPC'nin ve hocalarının baktığı o harika köpekler Poyraz ve Lodos idi :) Saat 10:00'da dersleri son bulduğunda ise, ASPC'den ayrılmaktansa, orada kalıp vakit geçirmeyi, hocalarını seyretmeyi, birbirinden başarılı sörfçüleri izlemeyi tercih ediyorlardı. Bence bir sporu sevmenin en önemli ayağı, o sporu öğreten kişi. Hayatı Mardin'de başlayan, muhtarın evindeki televizyonda gördüğü bir sporu keşif için Çeşme'ye gelip,

inşaatta çalışarak para biriktirip sörf öğrenen Apo Hoca, bence müthiş bir kişilik. Sadece azmi ve başarısı ile değil, insanlığıyla...

Bu nedenle, aşağıdaki sohbeti okurken vakit ayırmanızı rica edeceğim. Sindire sindire okuyun lütfen çünkü ben anlatılanları büyük keyifle ve heyecanla dinledim. Sindire sindire okuyun, çünkü inanın size çok ama çok iyi gelecek, ilham verecek – aynen bana geldiği gibi...

Öncelikle hikayeye en başından başlarsak, nasıl bir çocuk Abdurrahim?

İnsanüstü bir enerji varmış bende. Hep bir şeyler keşfetmeye yönelik bir enerji aslında. En büyük hayalim kuşlar gibi uçmakmış. Kuşları bile kısıkanıyormuşum. Çok defa da denemişim. Hem de evin üzerinden çarşafı, şemsiyeyle atlayarak...

Annemler bir yere giderken yoldan yürürken, ben damdan dama atlayarak gidermişim. Mardin'de bütün evler bitişik. Çok meraklı, çok hareketli bir çocuğum.

Köyde her şeyi yaşayarak öğrendiğimiz için, şu an bazı şeyler bana çok doğal geliyor. Koyunlarımız, keçilerimiz vardı. Onların peşinden çok koşardım. Bendeki hayvan sevgisi de köydeki hayattan kaynaklanır. Kuşum, eşşegim, atım oldu mesela.

Kardeş?

Üç ağabeyim, iki ablam, bir de kız kardeşim var. Yedi kardeşiz. Hepsisi evli. 25'e yakın yeğen var. Bir ablam Ayvalık'ta, diğeri İstanbul'da. Her ikisi de gelin olarak gitti. Bir ağabeyim Mersin'de öğretmenlik yapıyor. İki ağabeyim ve kız kardeşim Mardin'de.

Aile nasıl bir aile?

Aile çiftçi. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan bir aile. Kendi geçimini idame edecek kadar hayvanı, arazisi olan bir aile. Ben kendimi kırsal kesimde büyüdüğüm için çok şanslı görüyorum. Hem hayvanları, hem bitkileri yaşayarak öğrendim. Ama şehire geldiğimde de uyum sağlayabildim. Hiç dil bilmeden gittiğim Güney Afrika'da da çok zorlanmadım. Bu da aslında ailemin yetiştirilme şekliyle kaynaklanıyor. Belirli sınırlar içerisinde özgür bırakıldılar bizi. Sorumluluk da verirlerdi.

Mardin'de olup sörfle merak sarma nasıl oluyor?

Ben 20 yaşında ilk defa sörfle ilgilendim. Öncesinde TRT1'in Adrenalin

programını seyrettiğimde görüyordum. Hatta bizim evde televizyon yoktu. Muhtarın evinden gider seyrederdim. Merak ederdim. Kayağı, paraşütçüleri görürdüm. Eve döndüğümde onlar gibi uçabilirim düşüncesiyle denemeler yapardım. Ama sörfü hiçbir şekilde aklım almıyordu. Rüzgar var ama nasıl oluyor...

Ayvalık'ta ablama ziyarete gidince ve sörfü yakından görünce çok etkilendim. Bir insanın suyun üzerinde kelebek gibi uçtuğunu görünce adeta büyülendim. Bir sefer sörf yapan yabancı birisini sahilde 4-5 saat bekledim. Nasıl yaptığını öğrenmek istiyordum fakat İngilizce bilmiyordum. Ama adam benim bakışımдан, duruşumdan, onu bu kadar saat izlememden anladı. "Gel board'un üzerine çık", dedi. Hem de profesyonel bir board idi. Üzerinde duramadım bile. Eve dönerken aklımda sürekli sörf aklıma olunca, bu işi öğrenmek istediğime karar verdim. Nerede yapılır, nasıl öğrenilir diye düşünmeye başladım.

Peki Çeşme'yle ilk buluşma nasıl oldu?

Ayvalık'tan Mardin'e dönerken terminalde Atlas Dergisi'ni gördüm. Dergi, Çağla Kubat'ı, Alaçatı'yı ve sörfü detaylı bir şekilde anlatıyordu. Yazıyı okuyunca, sörfün merkezinin Alaçatı olduğunu öğrendim. Herkesin sörfü burada öğrendiğini okuyunca, annemlere "Ben ablamı tekrar ziyarete gideceğim," dedim.

Ablamla özel bir bağımız var çünkü ablam bizi büyüttü. Annemin bağda, tarlada işi vardı. O yüzden ablam bize baktı, annelik yaptı. O Ayvalık'a gidince onu çok özlediğim için ısrar ettim. Sonunda izin verdiler.

Ama o sefer Ayvalık yerine sırtımda çantam Alaçatı'ya geldim. Sora sora sörfün yapıldığı yeri buldum. Bir saat kadar denizdeki sörfçüleri seyrettikten sonra sörf okullarını tek tek dolaşıp iş aramaya başladım. Fakat sezonun neredeyse sonu olması ve benim hiç tecrübem olmaması büyük engeldi. Yine de aklıma koyduğum için, sonunda Port Alaçatı inşaatında iş buldum.

Ustabaşına her işi yapabileceğimi söyledim. Tek şartım haftanın iki günü izinli olmalı. Bu iki günü sörf öğrenmek için ayıracağımı söylediğimde önce çok garipsedi ama kabul etti.

Kalacak yer de verdiler. Haftanın iki günü sörf okullarında ders almak için bilgi toplamaya başladım. Fakat sörf dersleri çok pahalıydı. Benim buna ayıracak bütçem yoktu. Malzeme kiralayıp kendi kendime öğrenebileceğimi düşündüm.

Fakat malzeme kiralayabilmek için bile temel bir bilgi olması gerekiyor. Sonunda "Aktif Sörf Okulu" na gittim. Orada bana malzeme seçmemde yardımcı oldular. Sezonluk daha hesaplı oluyordu. O şekilde kiraladım.

Sabahları şu an eğitim verdiğim yerlerde oturur, ders verenleri dinlerdim. Onlar çıktıktan sonra kendi kendime çıkardım çünkü utanırdım. Sabah 08:00, akşam 09:00 denizde olurdum. O esnada hocaların sörf tahtalarını taşımalarına da yardımcı olurdum.

Bu bir süre sonra sörf okulunun sahibinin dikkatini çekti. Ekim ayıydı, artık sezon bitiyordu. Beni çağırdı ve tanımak istedi. Ona durumumu anlatınca, bana iş teklif etti. Bahçede yardım istedi. Ben de seve seve kabul ettim. Sonuçta sörfeye yakın olacaktım ve istediğim kadar malzeme kullanabilecektim.

Sabah erkenden kalkıyordum, bahçe işlerini tamamlıyordum. Ardından boş vaktim kaldığı için hocalara yardım ediyordum. Yelkenlerini toparlıyorum, sörf tahtalarını getiriyorum,... Hâl böyle olunca beni bahçe işinden sörfçülerin olduğu bölüme aldılar. Böylelikle yavaş yavaş malzemeleri de tanımaya başladım. Sörfümü de bu esnada ilerlettim. Hem de çok hızlı bir şekilde. Çünkü bütün kışı suda geçiriyordum.

Benim ilgimi çeken, bu kadar iyi sörf yapmayı kendi kendinize öğrenmiş olmanız.

Evet tamamıyla kendim öğrendim.

Ama daha ilerledikten sonra, iyi sörf yapanlara sorular sorar, onların yorumlarını alırdım. Kendi kendime öğrenmiş olmam aslında şu an bir eğitmen olarak işime yarıyor. Şöyle bir baktığımda sudaki insanın ne gibi bir sıkıntı yaşadığını görebiliyorum çünkü o sıkıntıları ben de yaşadım ve kendim çözmüştüm. Salih Hoca'da (eski patronum) bana çok destek oldu. "Sen böyle çalış, her şeyi öğrenirsin..." diyordu. Okulda her işe el atıyordum. Canla başla çalışıyordum. Bir yandan da kendi kendime sörf öğreniyordum.

Tüm bu esnada aile sizi hâlâ Ayvalık'ta mı sanıyordu?

Evet. Ablam durumu idare ediyordu. Arada onu ziyaret ediyordum. Durumu ona anlatmıştım.

Peki sonra aileniz öğrenince bu mesleği nasıl karşıladı?

Ailem yaptığım işi hiçbir zaman meslek olarak göremedi. Annem hala hiç anlam veremiyor. "Oğlum dünya

üzerinde ekmeğini çıkarabileceğin kara parçası kalmadı da denizden mi çıkarıyorsun?" diyor. Ona anlatmaya çalışıyorum. "Bak anne küçücük çocuklara sörf öğretiyorum. Büyük zevk alıyorum," diyorum ama anlatamıyorum. Onlar beni hâlâ geri istiyor. Zaman içerisinde eğitmenlik lisansımı aldım. İlerledim. Birkaç gazete ve televizyon kanalı bana yer verdi. Bunları örnek olarak göstermeye çalışıyorum – iyi bir iş yaptığımı anlatmaya çalışıyorum.

"Bakın nasıl ağabeyim öğretmense ben de öğretmenim," diyorum. "Ama devlet güvencen var mı? Senin geleceğin garanti değil. Kimse sana kız vermez. Gel, evlendirelim seni." diyor annem. Hatta ilk iki yıl bayağı tepki gösterdi. "Hakkımı helal etmem" bile dedi. Ama sonra gördü ki ben sörfü gerçekten çok seviyorum ve kopamıyorum, bir aşk gibi, o zaman kabul etmek zorunda kaldı.

En büyük hayalim kendi yerimi kurmak... Bunu da biliyorlar.

Kaç sene oldu Çeşme'ye geldi?

8 yıldır buradayım.

ASPC'ye geçiş nasıl oldu?

Ben eski iş yerimde dört sene çalıştım. Sonra da buradan teklif gelince hoşuma gitti çünkü imkanlar daha farklı. Gerek malzeme, gerek iş ortamı olarak bir önceki iş yerime göre koşullar daha iyiydi. Ama eski patronumla söz verdiğim süre sonuna kadar çalıştım. Sezonu tamamladım. Ardından ayrıldım. Onları zor durumda bırakmama ya dikkat ettim.

Nereden nereye değil mi?

Gerçekten öyle. Bu istemekle alakalı. Ben Port Alaçatı'nda çalışırken günde 8-9 ton taş kırardım. Her balyozu taş vurduğumda gözüm sudaydı. Bir gün ben de bu yarışçılar gibi suda gidip geleceğim diyordum.

Çocuklarla çok iyi bir iletişim var. Bizim ekip sana bayılıyor, sana çok güveniyor. Bunu nasıl başarıyorsun?

Bu herhalde aileden gelen bir şey. Ben çocukları melek olarak görüyorum. Belirli bir yaşa kadar çocuklar neyse odur. Sen onlara nasıl yaklaşırsan onlar da sana öyle yaklaşır. Aynı şey

diğer canlılarda, hayvanlarda da var mesela. Yaklaştığın an seni hissederek ona göre davranır. Çocuklar da senin kalbini hissedebilir. Çocuk çocuktur. Kızılmaz. Bir şey yaptıysa da bilmeden yapmıştır. Kızmamak lazım. Çocukları gerçekten çok seviyorum. Ağabeylerimin çocuklarına da bakmayı çok severdim.

Sörfte ideal başlama yaşı var mı?

Bence en ideali 10 yaş ama sekiz yaş ve üzerinde de ufak ufak başlanılabilir. Bu biraz da çocuğa bağlı. Örneğin Maya geçen sene yedi yaşında başlayabildi çünkü çok seviyor, dikkatle dinliyordu. Geçen sene başladığında zorlansa da, şimdi mesela yeri geliyor, 2.5'lik (2.5 metrekare) yelkenle gayet güzel gidip geliyor. İstemesi, doğru insanla suya çıkması da önemli. Korkutmadan, doğru malzeme ile ilk tecrübelerini edinmesi de önemli.

Çocuğun istemesi çok önemli. Güçlü olması, anlatılanı dikkatle dinleyip uygulayabilmesi çok önemli.

Sörfün yaşı var mı? Ben mesela ilk defa geçen sene başladım. En geç kaç yaşında başlanır?

Bence yok. Geçen sene torununu getiren 65 yaşında bir dedeye bile öğ-

rettim. O kadar keyifle seyrediyordu ki... Bir gün "Hocam keşke ben de genç olsaydım da öğrenseydim," dedi. "Gerçekten istiyorsanız ben size öğretim," dedim. Tabii ki genç bir insanın yaptıklarını yapamayacak. Yapmamalı zaten. Ama keyif alacağı kadar sörf yapabilir. Zaman içerisinde trapez bile taktık. Karşı adaya kadar gidebildi. Ve şimdi torunuyla ortak bir spor yapıyor. Çok büyük keyif.

Engel yok yani...

Kesinlikle yok. Geçen gün resepsiyona görme engelli 22 yaşında genç birisi gelip, sörf yapmak istediğini söyledi. Gerçekten çok istiyordu. Ben de, "Tamam ben size sörfü denettiririm, öğretim ama ortamın çok müsait olması lazım," dedim. Suda kimse olmamalı. Belirli sınırlar içerisinde yapılabilir tabii ki... Bu yüzden 15 Eylül'den sonra deneyeceğiz. İsteyince yapılabilir. Neden olmasın?

Bugüne kadarki gözlemlerinizi düşünerek, ebeveynlere ne önerirsiniz? Sizce atladıkları ya da yanlış yaptıkları bir şey var mı?

Çocuklarına onların istemedikleri, hazır olmadıkları bir şey yaptırmaları gerekiyor. Geçen sene on yaşında bir öğrencim, suya ayağını basarak basmaz ağılamaya başladı. Korktuğunu, sörf yapmak istemediğini söyledi. Ben de hiç zorlamadım. Hemen karaya çıktık. Biraz onunla sohbet ettikten sonra, anne ve babasını çağırıp, "Çocuğunuzun sörf yapmasını istiyorsanız, birinizden birinin sörf öğrenmesi gerekiyor. Çünkü çocuklar ebeveynlerinin aynasıdır. Onlar ne yaparsa, çocuk da bunu örnek alır. Çocuğunuzu hiç zorlamayalım," dedim. İkinci gün çocuğu board'umun üzerine çıkarttım. Annesiyle ders yaparken, o da benimle yakından izlesin istedim.

Üçüncü gün çocuk kendiliğinden annesine kendisinin de sörf yapmak istediğini söylemiş.

Özetle, çocuğun istemesi çok önemli. Ancak İmkânlar el verdiğince çocukları bu ortama getirmek bence çok faydalı. Çünkü sörf ile hem spor yapıyorlar, hem deniz ve güneşten faydalanıyorlar, hem de doğayı tanıyorlar. Üstelik çok sosyal bir spor. Burada bizim öncelikle öğrettiğimiz, birbirine yardım etmektir. Birlikte board, yelken taşımak, birbirine destek olmak,... Arkadaş ortamı var burada. Bir de ebeveynlerin çocuklarıyla ortak spor yapmaları çok güzel bir şey. Mesela eşinizi ya da sizi sörf yaparken görürken Maya çok gururlanıyor. Her hâlimden belli. Gözleriyle sizleri takip ediyor. Bu da onu daha da motive ediyor.

İki senedir hayatınızda Güney Afrika var. Hatta geçen sene altı ay kaldınız. Nasıl başladı bu macera?

O da tabii sörf merakından başladı. İnternette çok araştırma yapıyordum. Kim nerede, nasıl sörf yapıyor hep takip ediyordum. Bir de okyanusta, dev dalgalar arasında sörf yapma isteği vardı içimde. Neresi iyi diye bakarken, İngilizce öğrenme isteğim de olduğundan, en hesaplı yer olarak bir arkadaşım Güney Afrika'yı önerdi. Gerçekten de diğer yerlerle karşılaştırıldığında rakamlar çok daha iyiydi.

Sörf boardlarımı, yelkenlerimi, kitesörf ekipmanlarımı hazırladım. Yaklaşık 100 kg. ağırlık vardı yanımda. Hatta Güney Afrika'ya varınca havaalanında beni kalacağım yere götürebilecek araç bulmada çok zorlandım.

Güney Afrika, hayatımda verip verebileceğim en iyi karardı. Sörfüme, dünyaya bakış açıma, insanlığımıza inanılmaz katkıları oldu. Her sene altı ay gidebilmeyi çok isterim. Geçen sene İngilizce dersinden tanıştığım arkadaşlarıma ufak ufak sörf dersleri vermeye başlayınca, bir grup oluştu. Herkes çok memnun kaldı. Hatta az önce de resmi olarak sörf eğitmeni

olmak üzere iş teklifi aldım. Bu tabii çok heyecan verici.

Güney Afrika her türlü spor için imkân sunuyor insana. Dağa çıkabilirsin, sörf, kitesörf, paddling, ... Ne istersen yapabilirsin. Bu anlamda benim için bir cennet.

Bir de Afrikalı çocuklarla fotoğrafınızı gördüm. Dikkatimi çekti. Özel bir sebebi var mı?

Capetown İngiliz, Hollandalı ve Almanların yaşadığı çok gelişmiş bir yer olarak görülse de, gerçek halkın yaşadığı yerlerde fakirlik çok fazla. Teneke şehir var mesela. İnsanların gelir kaynağı yok. En temel ihtiyaçlar, su, elektrik, tuvalet,... bunlar bile yok. Ben de orayı görmek, o insanlarla da tanışmak istiyordum. Okula danıştım. Onlar da bir yardım kuruluşuyla her hafta oraya gidebileceğimi söylediler. Benim de çok hoşuma gitti. Her hafta düzenli olarak oraya gidip, çocuklarla top oynuyorduk. Sonra evlerinde bir sıkıntı varsa tamir ediyorduk. Boya, badana, tamirat,... Ne gerekiyorsa yapıyorduk. Çocukların hepsi yetiştirme yurdunda kalıyorlardı. Anne ya da babaları HIV'den ötürü hasta olduklarından ölmüşler. Çoğu kimsesizdi. Bu nedenle haftada bir gün bile olsa

oraya gidip, çocuklarla oynamaktan, onları mutlu etmekten çok hoşlanıyordum. Onlar da bizi dört gözle beklerdi.

Orada bu çocuklarla tanıştıktan sonra ülkesine geri dönememiş, yaz

kış onlara yardım için çalışan insanlarla tanıştım. Unutulmaz bir tecrübeydi benim için.

Defne'den not: Apo Hoca'nın en büyük hayali yarışlara katılmak. Önce Türkiye'de, ardından yurt dışında. Tek ihtiyacı olan ise ekipmanlarını temin edebilmesi için sponsor desteği. İlgienecek marka/markaları özenle temsil edeceğini söylüyor, gözleri ışıltılı. Haydi bakalım TAC, bu spora ve sporcuya destek vermek isteyen birileri bizlerden mutlaka çıkar :)

Daha fazla bilgi için bana ulaşın lütfen: defneo@gmail.com

TAC'nin Doktoralı Avukatı Candemir Baltalı (TAC'04)

2004 mezunlarımızdan Öğrenci Birliği Başkanlığı yapan öğrencim Candemir'in doktora tezini verişini duyunca kendisiyle bir söyleşi yapmak şart oldu. Gurur duyduğumuz mezunlarımızın her biri, bir başarı hikayesi barındırıyor geçmişinde İşte size güzel bir başarı hikayesi.

Sevgili Candemir, kısaca aileden ve TAC'ye gelişinin hikayesini anlatır mısın?

Hocam, TAC'de yedi yıl geçirmek ayrıcalığına sahip olan son mezun olarak 1997 yılında ilk adımımı attım. O zaman, TAC dahil, birçok kavramdan bihaberim tabii, ailemin yönlendirmesiyle geldim. TAC mezunu akrabalarımın (Mehmetcan Çelik'87, Ayşegül Coşkun'96) da bu yönlendirmede etkisi azımsanamaz. Peder de zamanında çok istemiş, olmamış, neyse ki benle kız kardeşime nasip oldu. Ailem hala Mersin'de ikamet ediyor; benle kız kardeşim babamın izinden hukuk okuduk, İstanbul'da da kaldık devamında. Esasen bence İstanbul da TAC gibi, alışınca ayrılmak istemiyor insan.

TAC yıllarında mutlaka yaşanmış ve sende iz bırakmış anıların vardır.

Hocam, saymakla bitmez ki... Ama hentbol takımı olarak yaptığımız seyahatlerin anıları bir başka. İyi anlaşılan bir gruptuk ve il şampiyonu olunca eğlence başlıyordu. Hala buluştüğümüzda o günleri ve anıları yad ediyoruz.

Öğrenci Birliği Başkanlığın döneminde seni üzen veya sevindiren şeyler olmuştur.

Oldu tabii, biz lise son iken okul müdürünün değişmesi ve yeni gelen müdürle pek anlaşamamış olmak üzmüştü. Dönem olarak, akademik, sosyal ve spor alanlarda başarılı olduk, müdür biraz destek verseye daha da güzel işlere imza atabilirdik. Lise sonda yılın abisi seçilmem beni se-

vindiren olayların başında gelir. Plaketi hala saklarım.

TAC mezuniyeti sonrası neler yaşadın? Avukatlık mesleğini isteyerek mi seçtin?

Avukatlığı hep istedim, dediğim gibi, artık bizde bir nevi aile mesleği konumuna geldi. Şu an da severek yapıyorum. TAC mezuniyeti sonrası biraz tedirginlik yaşadım diyebilirim.

Çünkü TAC ile üniversite bambaşka iki yer, iki olgu! Neyse ki, şansına İstanbul'u, Bilgi Üniversitesini tercih eden TAC'li epey vardı;

Son Cumalar, dönem buluşmaları derken TAC sayesinde TAC sonrasına da kolay ısındım.

Avukatlığını akademik kariyer yaparak sürdürme fikri nereden geldi aklına?

İngiltere'de corporate finance law üzerine yüksek lisans yaptım, bitirme tezimi hocalar çok beğendi, yayınlanabileceği konusunda da beni cesaretlendirdi. Devamında NYU Journal of Law and Business yayınlama teklifinde bulundu ve 2011 yılında yayınlandı. NYU, hukuk alanında büyük bir isim. Böyle bir şans elde etmişken akademik kariyere devam etmek istedim ve avukatlık yaparken özel hukuk alanında doktora başladım, kısa zaman önce de doktora yeterlilik sınavını verdim.

Doktor avukat olmanın avantajları ve dezavantajları vardır mutlaka.

Hocam uzmanlaşmayı bir avantaj olarak sayabilirim, ayrıca bir çok kişiden büyük bir farkınız oluyor çünkü artık yüksek lisans yapan insan çok var. Dezavantajı ise zaman; yapmaya zaman bulamadığım hobiler, buluşmaya zaman bulamadığım arkadaşlar az değil.

Dönem arkadaşlarıyla buluşmaları-

nızdan bahseder misin biraz?

Hocam eminim siz de sosyal medya sayesinde görebiliyorsunuz, sıkça buluşuyoruz. Ama enteresan olan yeni konsept: son yıllarda her düğün sanki bir dönem buluşması :) Çok eğlenceli oluyor tabii. Bunun dışında İstanbul'da arkadaşım Ömer Cerrahoglu '04 ile birlikte büyük bir dönem buluşması planlıyoruz, içeriği de biraz farklı olacak. Şimdilik sürpriz olsun ama bir sonraki sayıda atıfta bulunacağınız türden olacağını şimdiden söyleyebilirim.

TAC'nin hayatındaki yeri nedir?

Hocam, en uzaktaki TAC mezunu bile aslında çok yakın. Tanımasanız bile çok yakın. Küçük bir örnek vereyim, beni şu an çalıştığım uluslararası hukuk bürosuna tavsiye eden İngiltere'de iken tanıma fırsatı bulduğum TAC'99 mezunu bir ağabeyim, büroya başladığımda bana her zaman yardımcı olan ise TAC'03 mezunu bir arkadaşım ve benim de birlikte çalışırken sırf TAC mezunu olduğu için her zaman destek olduğum stajyer TAC'09 mezunu bir kardeşim. Her yerde olabiliyoruz, bu da TAC'nin hayatımızda önemli bir yer teşkil etmesini sağlıyor. Dolayısıyla TAC hayatımda bir gurur kaynağı; her zaman, her yerde TAC mezunu olmak gurur verici.

Camiamızla paylaşmak istediğin bir mesajın var mı?

TAC'li olmanın ayrıcalığını bizlere yaştan mezunlara, hocalarımıza, sizlere ve tüm diğer TAC camiasına sonsuz teşekkürler.

Teşekkür ediyorum sevgili Candemir. Seninle TAC'yi konuşmak çok hoş oldu. Çalışmalarında başarılarının devamını diliyorum...

SAFARI'DE BİR TAC'LI

Engin Akış TAC'75

TAC'DEN HABERLER

Sevgili Erdoğan abi, Ocak 2015 içinde benimle temasa geçip, Afrika'da çok safariye katıldığımı, fotoğraflarımı takip ettiğini, artık BizLetter için bir yazı yazma zamanının geldiğini söylediğinde, ilk tepkim "Abi, ben bir şeyler yazma konusunda pek iyi değilimdir..." oldu ama sonunda bu yazıyı yazmak için bilgisayarın başına geçtik işte... Afrika deyince benim aklıma hep "siyah" Afrika gelir. Kuzey Afrika'daki Mısır, Cezayir, Fas filan bana hiç Afrika gibi gelmez... Bu nedenle Afrika'ya ilk kez 2001 yılında gittim diye başlayacağım. Daha doğrusu Güney Afrika Cumhuriyeti'ne gittim. Bu gezi sırasında National Kruger Park'a da yolum düştü. İşte ne olduysa o parktan içeri adımımı attıktan sonra oldu. Siyah Afrika'nın "vahşi yaşam" mikrobuna kanıma giriverdi. O günden bugüne toplam 12 ülkeye, bazılarına 2-3 kere olmak üzere, gittim. Gezi zamanımın %90'ını doğal yaşam parklarında geçirdim. Hala da gezmeye devam ediyorum.. Garip bir tutku oldu bende... Gitmek istediğim daha çok Afrika ülkeleri ve parklar var!

Bu gezilerim içinde beni çok heyecanlandıran birkaç tanesini sizinle paylaşmak istiyorum. Bir tanesi Ruanda'da yaptığım goril safarisi (Resim 1). Dağ gorillerini görmek ve fotoğraflarını çekmek için 2010 yılında gittik Ruanda'ya. Hani şu, 1994 yılında, Hutu'ların 4 ay içinde, 800.000'den fazla Tutsi'yi katlettiği ülkeye... Neyse... O konu ayrı.. İki gün arka

arkaya dağlara tepelere, tam anlamıyla, balta girmemiş ormanlarla kaplı tepelere tırmandık. Elllerinde palalar ve tüfekler olan 4-5 tane rehber eşliğinde.. İlk goril ailesini gördüğümde heyecandan nefesim kesilmişti. Hele o muhteşem irilikteki aile reisi olan Silverback'i... Doğanın içinde, benim 5-6 metre ilerimde oturmuş bir şeyler yiyordu.. Bir kaç dakika öyle seyrettim... fotoğraf çekmeyi aklıma bile getiremedim. İkinci gün ise bir başka goril ailesini gördük. Başlarında yine bir Silverback... Tepelere tırmanmadan önce bize sıkı sıkıya tembih etmişlerdi. Üzerinize gelirse sakın kaçmayın diye.. İlk gün korkup kaçmıştık ama ikinci gün o Silverback üzerime doğru hızla geldiğinde, yaradana sığınıp kaçmadım... Hızla yanımdan geçerken bacağıma biraz sertçe vuruşunu hiç unutamayacağım...

2010 yılında, Kenya'da Maasai Mara'da gördüğüm bir olayı da paylaşmak istiyorum. Büyük göçü izlemek için tekrar gitmiştim... Mara'da dolaşırken, rehberimize telsizden bir haber geldi. Bilmeyenler için yazayım. Maasi Mara çok büyük bir milli koruma alanı, 1500 km2 kadar. Dolayısıyla herkes bir tarafa dağılıyor. Biri bir şey görürse diğerlerine haber vermeye çalışıyor filan. İşte bize de telsizden bir haber gelince, rehberimiz bana dönüp "şimdi sana inanılmaz, görülmesi çok zor bir olay göstereceğim" dedi.. Kendisi de (12 yıldır Maasi Mara'da rehberlik yapıyormuş) ilk kez görecekmış. Hızla bir 10-15 dakika kadar gittik. Oraya vardığımızda yaklaşık 10-12 safari aracı yarım daire olmuş, içindekiler yaklaşık ortalarındaki bir şeyin şakır şakır fotoğrafını çekiyordu. Gördüğümüz manzara şuydu. Müthiş iri bir piton yılanı bir gazelin vücuduna

sarılmış, yavaş yavaş yutmaya hazırlanıyordu. Gazelin yüzü zaten pitonun ağzının içindeydi. Hemen fotoğraf makinemi yerleştirip karelemeye başladım. Yaklaşık 45 dakika sürdü, pitonun gazeli yutması.. Ve ben, yaklaşık her bir dakikada bir kere deklanşöre basarak o anları fotoğrafladım. İnanılmaz muhteşem bir vahşi yaşam olayını görmüştüm...

Daha çok şeyler yazabilirim aslında... Serengeti/Tanzanya'da büyük bir fil sürüsü tarafından kovalanmamızı... İçi su aygırı dolu Zambezi nehrinde gezerken yakalandığımız yağmur, rüzgar fırtınası sırasında yaşadıklarımızı... Gecenin bir vakti Botswana'da, bataklık yanındaki çadırımızın hemen dibinden geçen su aygırlarını izlememi-zi... Samburu, Kenya'daki leopar yavrusunun, kuru bir ağaç üzerinde bize verdiği pozları... Etiyopya, Omo vadisi kabilelerinde yaşadıklarımı... Namibya'da çitaların aracımızın üstüne çıktıklarında hissettiklerimi... Yine Serengeti'de (ki Maasai dilinde sonsuz düzlük demektir...) büyük sürüdeki wildebeest'lerin, gazellerin doğumlarını izlerken yaşadığımız duygularımızı... Son gittiğimiz Ndutu/Tanzanya gezisinde gördüğüm aslan ailesinin zebra'yı yemelerini izlememi-zi... Daha neler neler... Ama hep aklı-

ma, her seyahatte yanımda olan sevgili karımın söyledikleri geliyor... "Herkes senin gibi Afrika'ya, vahşi yaşama tutku ile, hayranlık ile bağlı değil... Bırak insanların kafasını şişirmeyi" der... Ben de onun sözünü dinleyip burada bitiriyorum...

Yine de bir şey daha yazmak istiyorum. Eğer aynı heyecanı duyuyorsanız ve benim çektiğim fotoğrafları görmek isterseniz www.enginakis.com sitesine girip, albümler halinde yüklediğim fotoğraflarıma bakabilirsiniz. Ama

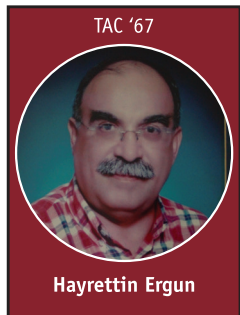
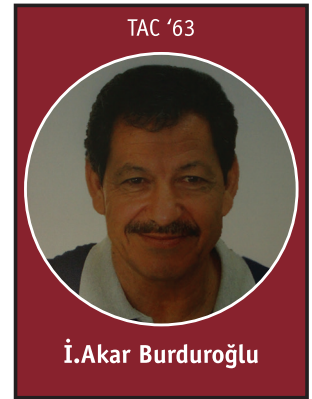
unutmayın... Ben profesyonel bir fotoğrafçı değilim. Bir amatörün gözünden izlemek üzere girin siteye...

Son olarak... Bir fotoğrafçı dostum ile beraber, Mayıs ayında "Yaban" isimli bir fotoğraf sergisi açacağız. Bu amatör halimle bir de buna kalkıştık işte.. Yaban sergisinde sadece Afrika vahşi yaşamı ve kabileleri fotoğrafları olacak. İyi bir de amacımız var.

Tüm geliri (fotoğraf kitabı ve fotoğrafların satışından gelecek geliri) benim de mütevelli üyesi olduğum TESYEY'e (Türkiye Engelliler Spor Yardım Eğitim Vakfı, www.tesyev.gov) bırakacağız... Tarih, yer vs detayı, belli olunca, e-group'da paylaşırım. Şimdiden hepiniz davetlisiniz... Ülkemizdeki engelli vatandaşlarımıza, karınca kararınca yardımcı olmamıza destek vermek isterseniz, bekliyor olacağız...

TAC Saygı ve Sevgisiyle ...

MEZUNİYET YILLARINA GÖRE DERNEK BAŞKANLARIMIZ

ŞEFİKA KUTLUER İSKENDERUN'DA BİR "İSKENDER SAYEK ORGANİZASYONU" NDA ÇALDI

TAC '74 Mezunumuz Refik Kutluer'in eşi Flüt solisti Şefika Kutluer 11 Şubat 2015'te İskenderun'da, Füsün Sayek Sağlık ve Eğitim Geliştirme Derneği Burs Fonu yararına, Mustafa Yazıcı Devlet Konservatuvarı Konser Salonunda bir resital verdi. Resitalde Şefika Kutluer'in piyanist Naile Ahmedova eşliğinde seslendirdiği flüt repertuarının sevilen eserleri salonu dolduran izleyicilerce ayakta alkışlandı.

Türk biliminin dünya çapındaki saygın ismi, dünya çapındaki bilimsel yayınlar sıralamasında her zaman üst sıralarda yer alan, ama en çok da bizim gururumuz olan TAC '63 mezunumuz İskender Sayek'in organizasyonunda gerçekleşen konser sayesinde Füsün Sayek Sağlık ve Eğitim Geliştirme Derneği Burs Fonuna önemli bir kaynak sağlanmış oldu.

Unicef'in "İyi Niyet Elçisi" olan Şefika Kutluer her türlü yardım konserine ve özellikle çocukların eğitim ve sağlığı için gerçekleştirilen projelere her zaman çok sıcak yaklaşmaktadır.

İskenderun'a ayak basar basmaz ilk diktimizi çeken şey kordon boyunca yer alan birbirinden ilginç heykeller oldu. Halkın çok ilgisini çeken bu heykellerin sevgili İskender Sayek ağabeyimiz sayesinde yaratıldığını öğrenmekten büyük mutluluk duyduk.

İskenderun'da İskender Sayek tarafından gerçekleştirilen "Uluslararası Heykel Sempozyumu" sonunda 5'i yurt dışından gelen toplam 11 heykeltıraşın eserleri İskenderun sahil kordon boyuna yerleştirilmiş.

İskender Sayek ağabeyimiz Türk Tabipleri Birliği Eski Başkanı sevgili hayat arkadaşı Dr. Füsün Sayek'i anmak amacıyla her yıl "Füsün Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleri"ni düzenlemektedir. Et-

kinliklerin sekizincisi, Ağustos 2014'te, Arsuz - Hatay'da İskender Sayek Evi'nde gerçekleşti. Aynı kapsamda düzenlenen "Kış Konseri"ni veren Şefika Kutluer; "İskender Sayek'in genel olarak insanlığa ve bu etkinlikler sayesinde de bölgeye yaptığı hizmet her türlü takdirin üzerindedir, kendisini tanımaktan, onunla aynı camianın mensubu olmaktan gurur duyuyorum" demektedir.

Arsuz'a girer girmez kendinizi bir "İskender Sayek" beldesinde hissediyorsunuz. Sağlık sorununu danışmak üzere kendisini dört gözle bekleyen ve "İskender Abi" gelmiş diye koşuşturan saygı ve hayranlık dolu insanlar, bir kültür mabedine dönüşmüş olan "Sayek Evi", İskender Sayek Caddesi... sanki her şey "iyi ki varsın İskender Sayek" diye haykırmakta. "Sayek Kültür ve Müze" evini portakal kokuları içinde gezerken tarihte bir yolculuğa çıkıyor ve insanın geçmişine sahip çıkmasının ve kültürünü korumasının ne kadar önemli

Konser sonrası
İ. Sayek Kutluer'e çiçek verirken

olduğunu bir kez daha anlıyorsunuz. Toplumsal duyarlılık ve sosyal sorumluluk konusunda gerçekleşen çalışmalarıyla Hatay, İskenderun ve Arsuz yörelerinde bir ilki oluşturan Füsün Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleri, her yıl genişleyerek gelenekselleşmekte ve bu konuda bir örnek teşkil etmektedir.

İskender Sayek

Ülkemizde kültür mozağını koruyan ve yaşatan ender yerleşim merkezlerinden Arsuz'da düzenlenen Füsün Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleri'nin programında her yıl konserler, sergiler, toplum söyleşileri, çocuklara yönelik sanat atölyeleri, spor yarışmaları ve sağlık taramaları yer alıyor.

Dr. Füsün Sayek'in eşi Hacettepe Üniversitesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı Öğretim Üyesi Prof. Dr. İskender Sayek'in öncülüğünde gerçekleştirilen etkinliklerin sağlık bölümünde geçtiğimiz yıl çocuk alerjilerinden meme kanserine kadar pek

çok dalda tarama ve bilgilendirme toplantıları da düzenlendi.

Arsuz'da 1800'lerden kalma ve artık bir 'kültür ve müze evi' olarak kullanılan aile evinde gerçekleştirilen "Füsun Sayek Sağlık ve Kültür Etkinlikleri"nde Sergi ve konserlerin yanı sıra söyleşiler, Arsuz Çocuk Korosu, Tenis-Masa Tenisi- Brıç ve Basketbol Turnuvaları gibi her yaşa ve ilgi alanına hitap edebilecek etkinlikler yer

Sayek'e Sağlık sorunları için gelen Arsuz'lular ve elimizdeki portakal parfümü

alıyor. Sağlık etkinlikleri, poliklinikleri ve taramalar, Akciğer grafisi, Odyolojik tetkik, Plastik Cerrahi, Ortopedi, Genel Cerrahi, Çocuk Hastalıkları, Dermatoloji ve Kadın Doğum Poliklinikleri, Tıp Öğrencileri Çalıştayı, Tıp Eğitimi Çalıştayı gibi sağlık çalışmalarının yanı sıra bölge öğretmenlerine 'Disiplinler arası Program Geliştirme' konularında sürekli eğitim kursu veriliyor.

"Bir Zamanlar Antakya ve İskenderun", "İnsanın Aydınlanması", "An", "Erkmen Böke'nin Fırcasından", "50 Çizimde 50 İnsan Hali", "Cumhuriyet Tarihinde Türk Paraları", "Hatay Yöresel Ev Eşyaları Sergisi", "Geçmişte İskenderun ve Antakya Fotoğraf Sergisi", "Tarihten Tarım Aletleri Sergisi", "Dokuma Sanatı Aletleri Sergisi" gibi sergilere de ev sahipliği yapan "Sayek Kültür ve Müze Evi"nde ayrıca yörenin kendine özgü yemek kültürünü yansıtan Teta'mın Mutfağı sergisi de yer almakta. İskender Ağabey'in kızı Aylin nenesinin hayran olduğu yemeklerini bir kitapta topluyor, diğer kızı Selin ise Türk ekonomisinin parlayan yıldızı ve ümidi olarak CHP Başkan Yardımcılığını sürdürüyor.

Yaşamında hasta haklarından, kadın haklarına kadar birçok konuda uğraş veren, Hekimlerin Füsun Ablası Türk Tabipler Birliği eski Başkanı Dr. Füsun Sayek'in

anısına gerçekleştirilen Füsun Sayek Sağlık, Kültür ve Sanat Etkinliklerinin amacına ulaştığını belirten Prof. Dr. İskender Sayek "Etkinlikler çerçevesinde özellikle Arsuz Beldesi ile çevre köylerinde yaşa-

İskender Sayek ve eşi

yan vatandaşlar hem bilgilendiriliyor, hem de sağlık taramasından geçiriliyor" demekte.

İskender Sayek; Füsun Sayek etkinliğinin genişlediğini, mekâna sığmadığını görmekten büyük mutluluk duyduğunu belirtiyor. Sevgili eşi için ise şu sözleri söylüyor: "Füsun, hayatı çok seven, sevdiği kadar da haksızlıkları, yanlışları gördüğünde çok üzüldüğü sorunların çözümü için çok mücadele veren bir insandı. Onun bu mücadelecisi yol gösteren tarafı herkes tarafından da bilinirdi. Yaşamı boyunca sağlık sektöründeki yanlışlara karşı doğ-

İ. Sayek ve R. Kutluur İlk Hristiyan Kilisesi St. Pierre Kilisesi önünde

ruyu göstermeye, insan hakları ve kadın hakları konusunda da mücadele veren bir kişiliğe sahipti. Aramızdan ayrılınca Arsuz'daki evimizde kültür, sanat etkinlikleri düzenleyerek hem kendisini anmak, hem de bölge insanları başta olmak üzere Arsuz'dan güzel mesajlar vermek istedik. Füsun Sayek, son yolculuğuna "Füsun Abla rahat uyu, mücadele sürecektir" sözleriyle uğurlandı. O hekimlerin Füsun Abla-

Sayek Ailesi ile

şıydı. Füsun Sayek yarım yüzyıldır süren devrimci hekim hareketinin en yiğit neferlerinden biriydi. Öfkeyi bile sevgiyle ifade ederdi. TTB'de pratisyen hekimlikten, Sürekli Tıp Eğitimi Dergisi'ne; mezuniyet öncesi tıp eğitiminden, tıp eğitimi buluşması toplantılarının düzenlenmesine, mezuniyet sonrası eğitime, sürekli mesleki gelişime; hasta haklarından, insan haklarına, kadın haklarına kadar ulaşan geniş bir yelpazede öne çıkartmaya çalıştığı başlıkların hepsinde uğraştı, ürünler verdi.

Ayrımcılığı hiç sevmeydi. Ama kadınlar için pozitif ayrımcılıktan yana oldu. Savaş hep karşı oldu, bireysel silahlanmaya, mayınlara karşı, insan hakları konusunda yürüttüğü çalışmalarda, bir aydının sorumluluğunu hep taşıdı. Doğruları ve inandıklarını her düzeyde, her platformda dile getirdi. Meslektaşlarına Sağlık Bakanı tarafından "eliniz hastaların cebinde" suçlaması yöneltildiğinde, kürsüye fırlayıp, bunu asla kabul etmediğini ve bu sözlerin geri alınması gerektiğini haykırarak kadar yürekliydi. Beni ve çocuklarımı çok sevdi. Bizde onu çok özleyip ve seviyoruz. "Biz de Füsun Sayek'i rahmet ve saygı ile anıyor, sevgili İskender Sayek ağabeyimizi çok seviyor ve iyi ki varsın diyoruz."

HOME COMING 2015'İN ALTIN VE GÜMÜŞ DÖNEMLERİ

Cengiz Sönmez TAC '75

Ben, bu sınıfa Orta l'de çıkarak katıldım. Tıpkı Hakan, Ferhun, Hal-dun, Salim, Fatih, Kubilay, Ham-di ve Murat (sonra bir daha çaktı) gibi... Akıllı çocuklardı, cin gibiler-di. İçleri kıpır kıpırdı, ama kıvılcım

gerekti. Diğer sınıflardan gelenler bu sınıfı azdırdılar. Belki de okul tarihinin en azgın sınıflarından birisi haline geldi. Harika bir kenetlenme yakalandı sınıfta...

Hayvanat bahçesi gibiydi. Sığır, potuk, ayı, kurt, tavuk, horoz, deve, köstebek, maymun, goril, sarı kız, ördek-ducuk, çakal, kaz gibi hayvanlarla, uzun, mavros, yumurta, samim, başparmak, farfara, arzu, emel, yarık, kuru, metal kuru, fitnebücür, bipbip, kabukglü, hortlak, küçük hortlak, şerif, ayıboğan, anarşi, dişlek tezat, arap, süt, matür, bela, dangalak, pepe ve iki de piç vardı bu sınıfta...

Okuldan kaçmalar, sıra kırmalar, haftasonu cezaları, kapı delmek, sobaya işemek, lakap takmak, dalga geçmek, sınıf defterini çalmak, askerlik hocalarını deli etmek, teğmenin silahını saklamak, okul minibüsünü çalmak ve öğrencilerle Tarsus turu atmak, Balamur'un eşsiz eserlerini okumak, hatta la-uncha bile sıçmak, Haydar hocanın şapkasını çalmak, merdiven altından mini etekli hocaları dikizlemek, pandiklemek, omuza alıp pandikleyerek cezaya koymak (shoulder denirdi buna), civciv çıkarmak-kuş çıkarmak, sınav sorularını çalmak, kopya çekmek bu sınıfın değişmez becerilerindendi. Herkes kendi sınıfının en piç olduğunu sanır, ama inanın ki belki de Türk Eğitim tarihinin en hababam sınıfı bu sınıftı. Burada yazılamayacak bir çok başarılara vardır bu sınıfın...Hocaları

da lakaplı idi, çalkafa, tokmak Barry, it Asaf, apotakar, ..omar ağa, veremli (Berry), k..Haydar ve diğerleri...

Haydar Hoca bu sınıfla emekli oldu. Haydar Hoca bir gün beni hiç birşey

yapmadan sınıftan attı. "Ben bir şey yapmadım" diye bağırdım, cevap olarak da "Lan nasılsa yapacaksın, s..tir git" dedi. Bir defa birkaç aylığına atmıştı. Derse almıyordu, Robeson babamı çağırdı. Babama "Haydar diye birisi var, beni sınıftan attı, hem de bana sövdü" dedim. Bana "sövmek de neymiş" dedi. Ben içimden kıs kıs gülerken, babamla Haydar Hoca karşılaşıncı öpüştü-

ler ve babam beni hemen sattı. “Suslan, hocadır, eti senin kemiği benim” dedi. Lise sonda ilk defa babama inat teşekkür getirdiğimde, karne sahte diye iade etti okula. Lise l’de veliliğimden istifa etti babam ve annem... Bu talihsizlikler içinde okudum bu okulda ve mezun oldum. Haldun’la aynı tip suçlamalardan sürekli aynı anda disipline çağrıldığımızda, Robeson bize “are you ikiz” demişti.. Bir de çakal grubu vardı sınıfta... Bunlar kendilerini biz gibilerden çok farklı görürler ve hocalarla muhabbeti severler ve arsızlık yapmamaya çalışırlardı. Matür grubu yani bu grubun başını matür Salim, kepçe Necati, uzun Hasan, çekerci. Anti-çakal grubu da

vardı, bunlara karşı, ama bu çakallık konusu haricinde iyi anlaşırdık birbirimizle...Okul bittikten sonra da ilişkiler daha da iyi oldu diyebilirim...

Bu sınıf birbirine çok bağlıdır. Son 15 senedir de bazılarımız KADİM OLMA diye bir konsept geliştirdi ki her canlının yaşaması gerek...enken

yani...Kadim grubunu kuranlar ise ben ve Hakan’dık ve sonradan Aziz, Yakup, Yavuz da katıldı hatta Yakubu bu guruba alınca da sevinçten ÜÜÜÜÜ diye bağırmasına çok şaşırmıştık.

Sınıfın birçoğu İstanbul’da yaşar. Her ayın ilk salısı halen büyük bir çoğunlukla görüşür. Arasına küslükler olmaz mı? Olmaz bu sınıfta...Kaprisler olur. Birbirine takılmalar olur... Halen aynı coşku ile takılır herkes birbirine... Birbirinin açığını yakalayıp dalga geçmeye uğraşır genel müdürler, proflar, doktorlar,

avukatlar, mühendisler, koca koca iş adamları... İki de dünya seyyahımız çıktı...Birisini Osman Atasoy (orta l’den ayrıldı) diğeri de Salim (dünya turunda şimdi).. Yurtdışında yaşayanlar da var (Edy boy- Mehmet ducuk- bela CanPi Aramızdan vakitsiz ayrılanlarımız da var, ama hep akıllarımızda ve halen anılarımızda... Celal yumurtamız, Mustafa gorilimiz, Nejat çakalımız.. Bu sene 40. yılda aramızda yoksunuz zannetmeyin, varsınız, vardınız ve hep var olacaksınız... İyi ki bu sınıfta da okumuşum ve bu p.tları tanımışım... Sizleri seviyorum. Darısı 50. yılımıza...

40 Yıl Önce ... 0 gün ...

“Değerli öğretmenlerim, Sayın veliler, Sevgili öğrenciler ve Tarsus Amerikan Koleji mezunu unutulmaz dostlarım ... Böyle anlamlı bir günde, mensubu ve mezunu olmaktan son derece gurur duyduğumuz bu çatı altında, bu sıcak aile yuvasında, ölümsüz dostlukların başladığı bu yerde yeniden bir araya gelmenin heyecanını kelimelerle anlatmak gerçekten zor ...”

O gün, yani 40 yıl önce, bir Haziran günü, 1975 yılında, sevgili Engin Ünsal (TAC'55) abimiz, okulumuzun bahçesinde kurulan kürsüde, sözlerine böyle başlamıştı. Bizler, yani o günün mezunları, tören kıyafetlerimiz içinde, kendisini dinlemeye çalışıyorduk. Çalışıyorduk diyorum çünkü ben dahil, eminim, tüm arkadaşlarım bambaşka şeyler düşünüyorduk. Çünkü hepimiz heyecanlıydık ve işte okulun son günüydü. Nihayet herşey bitmiş ve biz mezun oluyorduk..

Ancak, Engin abi, sanki bu düşüncelerimizi biliyor gibi sözlerine şöyle devam etti : “Bugün, belki farkında değilsiniz ama hayatınızın en güzel günleri ile dolu bir kitabı bir daha yaşamamak üzere kapatıyorsunuz. İçinizde okulun duvarları arasında

geçen yalnız günlerin, sonu gelmek bilmeyen imtihanların, bazen insanı bunaltan disiplinli günlerin bitmesine sevinenler vardır. Ben ve arkadaşlarım da, çok iyi hatırlıyorum, o son gün “artık hepsi bitti” diye çok sevinmiştik... Bu günleri, arkadaşlarınızın ve hocalarınızın değerini çok iyi bilerek bu okuldan ayrılmaya hazırlanıp çocuklar. Çünkü bundan sonraki hayatınızda burada gördüklerinizin ve yaşadıklarınızın bir çoğunu bulamayacak ve burayı çok ama çok özleyeceksiniz.”

Birden kafamdaki bütün düşünceler yok oldu. Dikkatimi tamamen Engin abinin sözlerine yoğunlaştırmıştım. Neler diyordu böyle... ?? Bizden tam 20 yıl önce mezun olan abimizin elbette bir bildiği vardı ama... Biz bilmiyorduk ki... Biz, aklımız bir karış havada, mutlu bir gün yaşamaya gelmiştik. Kolay mı ? Yedi yıl süren eğitim bitmişti işte... Ama Engin abi oraya mavra yapmaya değil, bize, 17 yaşlarındaki 52 tane gence, çıkacağımız hayat yolculuğunda, ışık tutmaya gelmişti... Ve anlattı Engin abi... İlk önce kendimize olan sorumluluğumuzdan söz etti. Bundan sonra alacağımız kararların sonuçlarının sadece bizim eserimiz

olacağından, kimseyi suçlayamayacağımızdan bahsetti. Sonra bu ülkeye, bu ülkenin insanlarına olan sorumluluğumuzdan söz etti uzun uzun... Kendinden, yaşadıklarından örnekler vere-rek. Hiç sesimizi çıkarmadan dinliyorduk. Bütün sözlerini, teker teker beynime, yüreğime kazıyordu sanki ...

“Hayatınızın bir döneminin bitip yeni bir döneminin başladığı bugünü ve bugün başlayan yeni sorumluluklarınızı unutmayın... Türkiye'nin size ve sizin gibi inançlı gençlere çok ihtiyacı var. Bu uzun yola çıkarken, kafanızdan bu ülküyü, kalbinizden insanlık sevgisini eksik etmeyin...” dedi ve bize “iyi yolculuklar” dileyerek sözlerini bitirdi...

Şu anda önümde, Engin abinin bu konuşmasının, teksir makinesinde çoğaltılmış bir kopyası var. Aradan geçen 40 yılda, sayfalar sararmış, kenarları yıpranmış durumda. Ama hala saklıyorum. Geçen 40 yıl içinde kaç kere açıp okuduğumu hatırlamıyorum bile... Mensubu ve mezunu olmaktan gurur duyduğum bu camianın bana verdiklerine, son ama unutulmaz noktayı Engin abi koymuştu...

TAC saygı ve sevgisiyle...

2010 mezunlarını Homecoming'e bekliyoruz.

GEÇMİŞTE "TAC"

68'liler son cuma Nedim Ardoğa, Mustafa Cömert, Nihat Taner, Lütfi Can Çukurova

Eskilerden TAC '97

Geçmişte TAC'85

Genç Basketçiler Necati Güler '75 ile

Hamit Serbest (TAC'71) Merve Okutucu (TAC'05) Cahit Özkan TAC'62) Gazi Türkyılmaz (TAC'62)

Haydar Hoca ve Rahmetli TAC '65 Erdal Cerrahoğlu

Homecoming Sertifika töreni

Mehmet Emin İnal (TAC'82), Medih Çeliktaş (TAC'83) ve Hakan Kocaoluk (TAC'82)

TAC' nin çalışanları

TAC'75 35. yıllarında

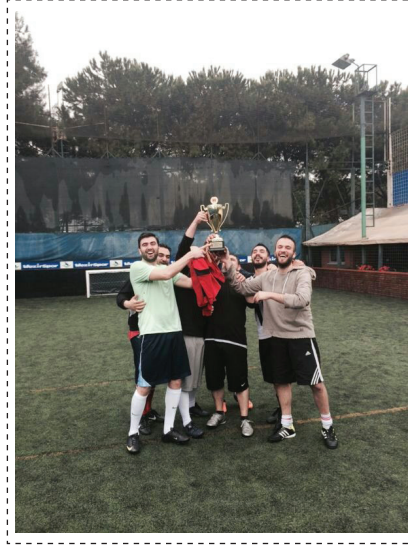
TAC'lilerin Haluk Abisi

Zonguldak tüccarlarından TAC'51 Faruk Yüksel

TAC Mezunlar Derneği Minyatür Futbol Turnuvası

Tac Mezunlar Derneği İstanbul Şubesi'nce düzenlenen 9. Minyatür Futbol Turnuvası başlıyor. Turnuva İstanbul Altunizade'de bulunan Vezir Spor Tesisleri'nde yapılmaktadır.

Maçlar lig usulü 6. Lı gruplar şeklinde yapılacak. Guruplarında İlk 2'ler final grubuna yükselecek. Final maçları da lig usulü oynanacak. Maçlar Pazar günleri saat 10:00 ile 12:00 arası oynanıyor. Günde toplam 6 maç yapılıyor. 22 Mart'da

başlayacak olan turnuvanın final grubu maçları da 3 Mayıs'ta başlayıp 10 Mayıs'ta bitecek. Tüm takımlara maçlarda başarılar dileriz. Heyecanımızı paylaşmak isteyen dostlarımızı bekliyoruz. *TAC İstanbul Mezunları Derneği*

Bu yıl turnuvaya katılacak takımlar;

- 80's
- 1993
- 1995
- 1996
- 1999
- 2000
- 2003
- 2010
- 2011
- 2012
- 2013
- 2014

TAC 'li Aileler

Bekir Kaya '58 - Serhat Kaya'85 -
İdil Demirel Kaya '87

Ercan Ekenler (TAC'78) İbrahim Ateş
(TAC'88) Kasım Ekenler (TAC'94)
Kasım Boro (TAC'90)

Kutsi Onur (TAC'64) eşiyle

Prof. Dr. Serhan Sevim
(TAC'85)

Süheyla ve Orhan Sevim
İtir Sevim '87

Rana Bolay '86
Sıla Bolay

(TAC 11. sınıf
öğrencisi)

Adana son cumalar

Ankara son cumalar

Mersin son cumalar

LÖSEV'in **"BİR TUĞLA DA SİZ KOYAR MISINIZ?"** Kampanyası sonrasında Refik Kutluer'in ulusal medya için hazırladığı yazı:

HERKES "BİNA"SINA TUĞLA ARIYOR

Tarsus Amerikan Koleji'nin mezunları 2006 yılında başlattıkları "Bir Tuğla da Sen Koy" bağış projesi ile eğitime büyük katkı yapmaktalar.

1888 yılında kurulmuş olan okullarının efsanevi binası "Stickler"ı sanal olarak yeniden inşa ediyorlar. Bu sembol bina bir eğitim abidesi olarak tuğla tuğla örülmekte.

Başarılı olup ekonomik yönden yetersiz olan çocuklara eğitim şansı yaratmak amacıyla yürütülen projede hedeflenen 2 Milyon dolarlık toplam bağışa neredeyse ulaşmışlar.

Şimdi de; LÖSEV, Türkiye'nin en donanımlı ONKOLOJİ HASTANESİNİ ve Avrupa'nın ilk ONKOLOJİ KENTİ'ni tamamlamak için küçük büyük herkesi "Haydi, Bir Tuğla da Sen Koy!" projesi ile yardıma çağırıyor. Ankara'da, ORAN- İncek'te yapımı devam eden, ülkemizin en donanımlı ONKOLOJİ HASTANESİ ile Avrupa'nın ilk ONKOLOJİ KENTİ'nin tamamlanabilmesi ve bu sene, açılabilmesi için büyük bir bağış ve destek kampanyası başlatan Lösev kampanya sloganı olarak TAC mezunlarının başarılı projesini örnek

almış. Ayrıca başka dernek ve kurumlar da bu çarpıcı sloganı kullanarak bağış toplamaya çalışmaktalar.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği; mezunlar arasındaki iletişim ve dayanışmayı sürdürmek ve geliştirmek, TAC'nin çağdaş çizgisini sürdürebilmesi için eğitim kalitesini devamlı olarak artırmayı hedefleyen ve sadece mezunların desteği ile ayakta duran bir kurumdur.

Tarsus Amerikan Koleji mezunları eğitime büyük önem vermekteler. Kaliteli ve çağdaş eğitimin sadece ödeme gücü yüksek olan şanslı çocukların değil herkesin hakkı olduğuna inandıklarını söylüyorlar. Yetenekli çocukların bu fırsata sahip olabilmeleri için eğitimin bursla desteklenmesi gerekiyor. Bu projeyi, yetiştikleri, toplumda başarılı birer birey haline gelmelerini sağlayan okullarına olan borçlarını ödemek için gerçekleştirmişler.

Tuğla bursu ile okuyan çocuklar halen ülkemizin ve dünyanın en iyi üniversitelerinde öğrenimlerini başarıyla devam ettirmektedirler.

Stickler Tarsus Amerikan Koleji'nin sembolü olan binadır. Yüz yılı aşkın süredir büyük güçlüklerle göğüs gerektirerek dimdik ayakta kalmış ve -gölgesinde- ülkemize faydalı öğrenciler, liderler yetiştirmiştir.

Çağdaş eğitimin desteklenmesi amacıyla 2006 yılında oluşturdukları bu bağış sayfası, www.birtugladasenkoy.com, internet var olduğu sürece yaşayacaktır. Siteye birçok internet sitesinden linkler verilmekte, tanıtımı yapılmakta ve üzerinde yer alan kişi ve kurumlar internet tarihinde ölümsüzleşmektedirler.

Tarsus Amerikan Koleji mezunlarının "Bir Tuğla da Sen Koy" sayfası geçtiğimiz günlerde İnternet üzerinde pixel bağışı yöntemiyle sağlanan kaynak sıralamasında dünya birincisi olmuştur. Konuştuğumuz dernek yöneticileri: "Bizler ülkesiyle, okuluyla gurur duyan Tarsus Amerikan Koleji Mezunları olarak çağdaş eğitime destek vermekten büyük mutluluk duyuyoruz" demektedirler.

İlave bilgi ve resim için
Tel:0532 275 88 64 (Refik Kutluer)

Hürriyet

Hürriyet Gazetesinde çıkan Umut Erdem haberi:

Tarsus Amerikan Koleji'nin (TAC) mezunları, 2006'da başlattıkları "Bir Tuğla da Sen Koy" bağış projesi ile "Stickler" adı verilen tarihi okul binalarının sanal ortamda yüzde 89'unu inşa etti. www.birtugladasenkoy.com sitesinden alınan sanal tuğlaların geliri, ekonomik durumu yetersiz başarımlı öğrencilerin öğrenimine aktarılıyor. 8 yılda yaklaşık 1.8 milyon dolar bağış toplanırken, Ömer ve Demir Sabancı aldıkları 980 tuğla (415 bin TL) ile bağışçılar listesinin üçüncü ve dördüncü sırasında yer aldılar. Bu tuğlaların 505 adeti, Özdemir Sabancı anısına alındı.

TAC Mezunlar Derneği, başarılı olup ekonomik yönden yetersiz olan çocuklara eğitim şansı yaratmak ama-

cıyla gerçekleştirdikleri projeye dikkat çekiyor. "Bir Tuğla da Sen Koy" adı verilen bağış projesi ile mezunlar, 1888 yılında kurulmuş olan okullarının tarihi binası "Stickler"ı sanal olarak yeniden inşa ediyorlar. Bu sembol bina, www.birtugladasenkoy.com web sayfasından tuğla tuğla örülüyor.

10 BİN TUĞLA

Sayfada Stickler binasının bir fotoğrafı kullanıldı. Bu fotoğraf da "tuğla" olarak nitelendirilen 10x10 pixel genişliğinde karelere bölündü. Sayfa toplam 10 bin tuğladan oluşuyor. Her bir tuğlanın bağış bedeli ise 200\$. Tüm tuğlalar tamamlandığında burs fonu için toplam 2 milyon dolar kaynak yaratılacak. Bağışçıların isimleri sayfada yayınlanıyor. Sekiz yıl önce

başlayan sanal okul inşaatının yüzde 89,46'sı tamamlanırken, yüzde 5,27'si de rezerve edildi. Bağışlanmayan 555 tuğla kalırken, hedeflenen 2 milyon dolarlık bağışın tamamlanmasına da az kaldı.

SABANCI ÜÇÜNCÜ SIRADA

En fazla bağışı yapanlar arasında şadedamı Özgür Yaşa birinci sırada yer alırken, listede 30 veya daha fazla tuğla bağışında bulunan (yaklaşık 15 bin TL) diğer isimler ve aldıkları tuğlalar da şöyle oldu:

Özgür Yaşa (676),
Muhtar & Defne Kent (653),
Demir Sabancı (640),
Ömer Sabancı (340),
Erden Timur (NEF) (251),

Samsa Karam Mehmet (Kişisel ve Çukurova Holding) (178),
 Haldun Taşman (Scott-Edmonds Bursu) (150),
 Marz Attar (Scott-Edmonds Bursu) (150),
 Erkan Esmer (131),
 Zafer Ecevit (Scott-Edmonds Bursu) (112),
 Umur Üstünberk (99),
 BosSA (92),
 Hilmi Oktar (89),
 Özkan Esmer (78),
 Salim Erdem (Merit Gemicilik) (78),
 Mustafa Koluman (75),
 TemSA (75),
 Serdar Akçalı (61),
 Garanti Bankası (60),
 Cengiz Atalay (58),

Adnan Saybaşı (55),
 Şevket Sabancı (51),
 Gürkan Volkan (51),
 Tamer Seçkin (50),
 SEV (49),
 Erkan Dülgeroğlu (45),
 ToyotaSA (Genel Müdür İbrahim Orhon) (45),
 Ataman Aksoy (44),
 Zafer Uysal (44),
 Akar Burduloğlu (40),
 Mehmet Artun (39),
 Murat Orhan (37),
 Cihangir Sonat (Center) (35),
 Allianz (35),
 Bülent Sandal (35),
 Yılmaz Ayata (33),
 Rasim Küçük Kurt (31),
 İsmail Ekmekçi (31)

Nuri Çarkacı (30)
 Selim Benyeş (30).”

SAYFA DÜNYA BİRİNCİSİ OLDU
 Flüt Sanatçısı Şefika Kutluer’in eşi Mezunlar Derneği’nden Refik Kutluer, projeyle ilgili şöyle konuştu:
 “Tuğla bursu ile okuyan çocuklar halen ülkemizin ve dünyanın en iyi üniversitelerinde öğrenimlerini başarıyla devam ettirmektedirler. Bizler ülkesiyle, okuluyla gurur duyan Tarsus Amerikan Koleji Mezunları olarak çağdaş eğitime destek vermekten büyük mutluluk duyuyoruz. Sayfamız, internet üzerinde pixel bağışı yöntemiyle sağlanan kaynak sıralamasında dünya birincisi olmuştur.”

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC’76 Emre Akkuş’un babası **Celal Bey** vefat etmiştir.

TAC ’68 Enver Pekin’in annesi sevgili **Fikret Hanım** vefat etmiştir.

TÜRKİYE'NİN EN ÇOK KAZANDIRAN SİTESİ

ßilyoner
.com

2004'ten beri 2.200.000.000 TL kazandırdık!

/Bilyoner